

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 570

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Martți, 29 iulie 2008

SUMAR

Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 686 din 12 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 1 din Codul de procedură penală	2-3	
Decizia nr. 689 din 12 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	3-4	
Decizia nr. 697 din 17 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	5-7	
Decizia nr. 700 din 17 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	8-9	
Decizia nr. 709 din 17 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ³ alin. 3, art. 91 ² alin. 1, 4 și 5, art. 144 și art. 86 ² pct. 6 din Codul de procedură penală	10-14	
Decizia nr. 742 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	15-16	
Decizia nr. 744 din 24 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 251—256 din Codul comercial, ale art. 1513 din Codul civil și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	17-18	
Decizia nr. 848 din 8 iulie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor	19-21	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
A/5.996. — Ordin al ministrului afacerilor externe privind publicarea rezoluțiilor Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite nr. 1.521 (2003), nr. 1.688 (2006) și nr. 1.792 (2007) privind situația din Liberia		22-27
376. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice pentru modificarea Normelor privind autorizarea în domeniul montării și exploatării sistemelor de repartizare a costurilor pentru încălzire și apă caldă de consum în imobile de tip condominiu, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Publice de Gospodărie Comunală nr. 259/2004		27
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
Decizia nr. XXVIII (28) din 16 aprilie 2007		28-29
Decizia nr. LXXIX (79) din 5 noiembrie 2007		29-30
ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR		
134. — Decizie pentru completarea Comisiei de negociere a Metodologiei privind utilizarea operelor muzicale prin comunicare publică, prin punerea la dispoziția publicului a operelor muzicale pe internet sau alte rețele de comunicații de date, cu fir sau fără fir, și drepturile patrimoniale cuvenite în mod corespunzător titularilor drepturilor de autor, constituită prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 128/2008		31

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 686**

din 12 iunie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 1
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Le Dome Tobacco Internațional” — S.R.L., Societatea Comercială „R@M Tabaco Internațional” — S.R.L., Societatea Comercială „Alcohol Banat Industry” — S.R.L. și Societatea Comercială „Flasc” — S.R.L. în Dosarul nr. 9.055/2/2007 (nr. intern 2.988/2007) al Curții de Apel București — Secția I penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Se prezintă, de asemenea, domnul Dalati Bassam, traducător autorizat de limba arabă, care depune autorizația nr. 3.622.

La dosar, părțile Eugen Iovescu și Iskandarani Zaher au depus cereri prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător. De asemenea, apărătorul ales al autorilor excepției, d-na avocat Domnica Antoniu din cadrul Baroului București, a solicitat acordarea unui nou termen de judecată, deoarece se află în imposibilitate de a se prezenta.

Asupra cererilor de acordare a unui nou termen de judecată reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acestora ca neîntemeiate.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, respinge cererile formulate, deoarece sunt menite să afecteze celeritatea procesului, de vreme ce se sprijină pe propria turpitudine. Astfel, de la data încheierii de sesizare a instanței de contencios constituțional, respectiv 31 ianuarie 2008, și până în prezent, părțile au avut la dispoziție un interval de timp suficient de mare pentru a întreprinde demersurile necesare în vederea angajării unui apărător sau în vederea substituirii avocatului în cazul în care intervine o situație care îl pune în imposibilitate de a se prezenta tocmai la termenul fixat pentru dezbateri. De asemenea, din analiza dosarului de fond rezultă că doamna avocat Domnica Antoniu a fost împuternicită să reprezinte atât pe autorii excepției, cât și pe numiții Eugen Iovescu și Iskandarani Zaher, care au solicitat acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 9.055/2/2007 (nr. intern 2.988/2007), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Le Dome Tobacco Internațional” — S.R.L., Societatea Comercială „R@M Tabaco Internațional” — S.R.L., Societatea Comercială „Alcohol Banat Industry” — S.R.L. și Societatea Comercială „Flasc” — S.R.L. în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției, ale art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la posibilitatea neîngrădită de nicio lege a oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor sale, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, deoarece prevederea conform căreia introducerea în cauză a părții responsabile civilmente se poate face prin rechizitoriu sau până la citirea actului de sesizare limitează dreptul acesteia la un proces echitabil, neavând posibilitatea să își facă apărarea încă din cursul cercetărilor penale.

Curtea de Apel București — Secția I penală opinează, cu majoritate de voturi, că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece părțile responsabile civilmente nu s-au bucurat în cursul cercetării penale de garanții procesuale adecvate și implicit au fost private de dreptul la un proces echitabil.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu înlătură posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala, neîngrădit, de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil.

De asemenea, prevederile art. 16 alin. 1 din Codul de procedură penală nu conțin norme care să contravină celorlalte prevederi constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din

Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. 1 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Partea responsabilă civilmente*, care au următorul conținut: „*Introducerea în procesul penal a persoanei responsabile civilmente poate avea loc, la cerere sau din oficiu, fie în cursul urmăririi penale, fie în fața instanței de judecată până la citirea actului de sesizare.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 16 alin. 1 din Codul de procedură penală instituie un termen până la care, la cerere sau din oficiu, poate fi introdusă în procesul penal partea responsabilă civilmente, și anume până la citirea actului de sesizare. În opinia autorilor, această reglementare este de natură să aducă atingere dreptului la un proces echitabil, deoarece, în varianta introducerii în cauză într-un moment imediat anterior citirii rechizitoriului, partea responsabilă civilmente este privată de dreptul la un proces echitabil, neavând suficient timp pentru a-și pregăti apărarea.

Această susținere nu poate fi primită din mai multe rațiuni. Astfel, nimic nu oprește pe cel interesat să solicite introducerea în cauză încă din faza de urmărire penală, deoarece, potrivit

art. 16 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, partea responsabilă civilmente poate interveni în proces până la terminarea cercetării judecătorești, bucurându-se de aceleași garanții procesuale pe care legea le oferă învinutului sau inculpatului. De asemenea, potrivit criticilor avansate de autorii excepției, s-ar desprinde concluzia că, în situația în care introducerea în cauză are loc anterior citirii actului de sesizare, partea responsabilă civilmente nu își poate formula o apărare conformă cu procesul echitabil. Critica nu poate fi reținută, deoarece de la acel moment începe o nouă procedură, care, spre deosebire de faza de urmărire penală, se caracterizează prin oralitate, nemijlocire și contradictorialitate. În plus, exercitarea acțiunii civile, cu excepția cazurilor prevăzute de art. 17 din Codul de procedură penală, este în strânsă legătură cu manifestarea univocă de voință a părții vătămate de a se constitui parte civilă și pentru care, potrivit art. 15 alin. 2, legea procesual penală prevede același moment până la care poate pretinde tragerea la răspundere civilă a inculpatului, respectiv a părții responsabile civilmente. Iată deci că, sub aspectul responsabilității, potrivit legii civile, toate părțile interesate beneficiază de aceleași garanții procesuale conforme cu conceptul de proces echitabil.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Le Dome Tobacco Internațional” — S.R.L., Societatea Comercială „R@M Tobacco Internațional” — S.R.L., Societatea Comercială „Alcohol Banat Industry” — S.R.L și Societatea Comercială „Flasc” — S.R.L. în Dosarul nr. 9.055/2/2007 (nr. intern 2.988/2007) al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 689

din 12 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Jenița Ioniță în Dosarul nr. 8.484/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția litigii de muncă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citire este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de autorul excepției prin care se cere acordarea unui nou termen pentru angajarea unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii, având în vedere perioada scursă de la data sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, perioadă în care autorul excepției putea depune diligențele necesare pentru a-și asigura apărarea.

Deliberând, Curtea respinge cererea de acordare a unui nou termen și consideră cauza în stare de judecată.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.484/99/2007, **Tribunalul Iași — Secția de litigii de muncă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**. Excepția a fost ridicată de Jenița Ioniță în cadrul unei acțiuni civile prin care Inspectoratul Județean Școlar al Județului Iași a solicitat constatarea încetării contractului de muncă al autorului excepției de neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin scoaterea din câmpul muncii a unei persoane apte de muncă în conformitate cu art. 61 lit. e) din Codul muncii se aduce atingere dreptului fundamental la muncă.

Tribunalul Iași — Secția de litigii de muncă arată că, deși dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, stabilirea de către legiuitor a unei limite de vârstă la care o persoană poate beneficia de pensie reprezintă o măsură de protecție socială. Astfel, lăsarea la latitudinea angajatorului a posibilității de a păstra sau nu în activitate o persoană care îndeplinește condițiile de vârstă standard de pensionare și stagiul de cotizare nu reprezintă o încălcare a art. 41 alin. (1) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că art. 61 lit. e) din Codul muncii este constituțional. În acest sens, arată că dreptul la muncă se exercită în condițiile și limitele stabilite de lege, astfel că instituirea unor reguli privind vârsta standard de pensionare și realizarea stagiului de cotizare reprezintă opțiunea legiuitorului, în acord cu prevederile constituționale privind dreptul la muncă. Continuarea activității salariatului după îndeplinirea condițiilor privind vârsta standard de pensionare și stagiul de cotizare reprezintă voința și opțiunea angajatorului, care decide în funcție de interesul general al activității pe care o desfășoară și în baza libertății contractuale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Jenița Ioniță în Dosarul nr. 8.484/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția litigii de muncă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 61 lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, așa cum a fost modificată prin articolul unic pct. 15 din Legea nr. 371/2005 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 65/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.147 din 19 decembrie 2005.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

Art. 61 lit. e): „*Angajatorul poate dispune concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului în următoarele situații:[...]*

e) în cazul în care salariatul îndeplinește condițiile de vârstă standard și stagiul de cotizare și nu a solicitat pensionarea în condițiile legii.”

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Constituție privind dreptul la muncă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit art. 41 alin. (1) din Constituție, dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, el semnificând însuși dreptul pe care îl are o ființă umană de a trăi procurându-și resursele necesare vieții prin munca sa. Astfel, dispozițiile constituționale consacra libertatea alegerii profesiei, meseriei sau ocupației, libertatea alegerii locului de muncă, protecția socială a muncii, retribuirea muncii depuse, dreptul la negocieri și caracterul obligatoriu al convențiilor colective încheiate ca urmare a acestor negocieri.

Pornind de la această perspectivă, Curtea apreciază că susținerile autorului excepției privind contrarietatea dintre art. 61 alin. (1) din Codul muncii și art. 41 alin. (1) din Constituție nu sunt întemeiate.

Astfel, pe de o parte, Curtea constată că împlinirea condițiilor pentru obținerea dreptului la pensie naște vocația către dreptul fundamental la pensie, conceput să asigure resursele necesare vieții după vârsta în care se apreciază că o persoană nu mai poate desfășura o activitate pentru obținerea acestor resurse.

Pe de altă parte, în măsura în care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege și au acordul angajatorului, așa cum prevede art. 41 alin. (5) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, persoanele pentru care s-a născut vocația de a obține dreptul la pensie pot continua munca în vederea obținerii unor venituri mai mari. Curtea observă, însă, că acest drept nu poate împieta asupra dreptului de care se bucură angajatorul de a decide asupra celei mai bune soluții pentru desfășurarea activității sale, mai ales în condițiile în care angajatul are deja posibilitatea de a obține pensie.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 697

din 17 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Agricolă „Inotești” din comuna Colceag, județul Prahova, în Dosarul nr. 1.335/42/2007 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, de Constantin Virgil Manea în Dosarul nr. 3.809/2/2007 (nr. în format vechi 1.351/2007) al Curții de Apel București — Secția I penală, de Marin Duță și Societatea Agricolă „Inotești” din comuna Colceag, județul Prahova, în Dosarul nr. 1.387/259/2007 al Tribunalului Prahova — Secția penală, de Constantin Virgil Manea în Dosarul nr. 10.365/1/2007, de Marin Duță în dosarele nr. 6.793/1/2007 și nr. 6.795/1/2007, de Ion Mladin în Dosarul nr. 2.359/54/2007, de Societatea Comercială „Cătălina Impex” — S.R.L. din Vaslui, județul Vaslui, în Dosarul nr. 1.476/44/2007, toate aceste din urmă dosare fiind ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției Marin Duță personal și în calitate de reprezentant legal al Societății Agricole „Inotești” din comuna Colceag, Județul Prahova. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că autorul excepției Ion Mladin a formulat concluzii scrise, prin care a solicitat admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 12D/2008, nr. 79D/2008, nr. 101D/2008, nr. 281D/2008, nr. 540D/2008, nr. 1.026D/2008, nr. 1.050D/2008 și nr. 1.201D/2008 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorul excepției prezent arată că nu este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 79D/2008, nr. 101D/2008, nr. 281D/2008, nr. 540D/2008, nr. 1.026D/2008, nr. 1.050D/2008 și nr. 1.201D/2008 la Dosarul nr. 12D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Marin Duță solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată și depune la dosar concluzii scrise în acest sens. Arată că textul de lege criticat „reprezintă un cumul de escrocherii ale breslei juridice, care favorizează infractorii, iar dosarele judecătorești și de cercetare penală se falsifică, se vând și se cumpără”.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 decembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.335/42/2007, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Societatea Agricolă „Inotești” din comuna Colceag, județul Prahova, cu ocazia soluționării plângerii împotriva unor rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin Încheierea din 29 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.809/2/2007 (nr. în format vechi 1.351/2007), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Constantin Virgil Manea cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin Încheierea din 16 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.387/259/2007, **Tribunalul Prahova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Marin Duță și Societatea Agricolă „Inotești” din comuna Colceag, județul Prahova, cu ocazia soluționării recursului privind o sentință penală referitoare la plângerea împotriva unor rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin încheierile din 23 ianuarie 2008, 14 februarie 2008, 26 și 27 martie 2008, pronunțate în dosarele nr. 6.793/1/2007, nr. 6.795/1/2007, nr. 10.365/1/2007, nr. 1.476/44/2007 și nr. 2.359/54/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Marin Duță, de Constantin Virgil Manea, de Societatea Comercială „Cătălina Impex” — S.R.L. din Vaslui, județul Vaslui, și de Ion Mladin, cu ocazia soluționării plângerilor împotriva unor acte de netrimiteră în judecată ale procurorului, respectiv cu ocazia soluționării recursurilor privind sentințe penale referitoare la plângeri împotriva unor rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că vinovăția celor acuzați trebuie să fie stabilită de instanța de judecată, iar nu de procuror. Consideră că textul de lege atacat „reprezintă un cumul de escrocherii ale breslei juridice, prin care se lasă porțițe ca bandele de infractori care dau cote mari să fie favorizați, exonați de răspundere penală. Procurorii nu apără drepturile celor vătămați, ci ale bandelor de infractori, [...] dau soluții false, vând-cumpără dosarele de cercetare penală”. Art. 278¹ din Codul de procedură penală mai este criticat și pe motiv că nu prevede răspunderea penală a polițistului anchetator, a

procurorului și a judecătorului care se ocupă de un caz, respectiv a foștilor securiști.

Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, ci, dimpotrivă, sunt de natură să garanteze dreptul oricărei persoane nemulțumite de soluțiile adoptate de procuror de a se adresa instanței de judecată pentru verificarea legalității și temeiniciei măsurii dispuse. Cu toate acestea, consideră că prevederile „art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală ar putea contraveni dispozițiilor art. 16 din Constituție în măsura în care se condiționează dreptul persoanei vătămate de a formula plângere de promovarea acesteia în termenul prevăzut în teza finală a acestui text de lege, deși procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea și prin urmare nu se justifică o asemenea procedură”. Apreciază că termenul la care face referire art. 278¹ alin. 2 din Codul de procedură penală nu poate fi socotit decât în favoarea persoanei vătămate care are dreptul la rezolvarea cauzei sale într-un termen rezonabil, iar nu în defavoarea sa, căci, altfel, dreptul recunoscut prin art. 278¹ din Codul de procedură penală ar fi doar formal, iluzoriu, ceea ce nu poate fi acceptat.

Curtea de Apel București — Secția I penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, fiind formulată în condițiile necunoașterii adecvate a materiei, precum și în scop șicanator la adresa celeilalte părți.

Tribunalul Prahova — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorii excepției, făcând trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie. Mai arată că legiuitorul nu poate restrânge sfera persoanelor care pot fi trase la răspundere penală în raport de calitatea acestora. Consideră că, de altfel, critica vizează extinderea dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală și la alte situații neprevăzute de textul de lege, în sensul de a se reglementa posibilitatea formulării plângerii nu doar împotriva actelor procurorului de netrimiteră în judecată, ci și împotriva actelor sau măsurilor unei anumite categorii de persoane.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie. Mai arată că nu pot face obiectul controlului de constituționalitate criticile care nu vizează încălcări ale dispozițiilor Constituției, ci aspecte legate de activitatea Ministerului Public.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală sunt constituționale. Arată că textul de lege criticat este menit să asigure accesul la justiție în acele cauze în care procurorul a emis un act de netrimiteră în judecată. Totodată, limitarea mijloacelor de probă care pot fi administrate la judecarea plângerii împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată este justificată având în vedere faptul că în procedura plângerii reglementate de art. 278¹ din Codul de procedură penală nu se judecă fondul cauzei, ci doar temeinicia și legalitatea soluțiilor pronunțate de procuror, pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a eventualelor probe scrise înfățișate de părți. Astfel, persoana vătămată are posibilitatea să demonstreze atât

caracterul incomplet al urmăririi penale, cât și aprecierea eronată a probelor pe care s-a întemeiat soluția emisă de procuror. În plus, nicio dispoziție legală nu împiedică persoana vătămată ca, atunci când apreciază că este posibilă administrarea altor probe pentru stabilirea adevărului, să solicite procurorului care a emis actul de netrimiteră în judecată sau procurorului ierarhic superior să dispună, în condițiile prevăzute de lege, începerea sau redeschiderea urmăririi penale. Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală nu aduc atingere nici celorlalte dispoziții constituționale invocate de autorii excepției. În sensul celor arătate, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 849/2007, nr. 120/2008 și nr. 355/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției prezent, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins:

„După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimiteră în judecată cuprinse în rechizitoriul.

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.

Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.

Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.

La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.

La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub

urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și apoi procurorului.

Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate.

În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.

Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.

Plângerea greșit îndreptată se trimite organului judiciar competent."

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) cu privire la statul român, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 40 cu privire la dreptul de

asociere, ale art. 45 referitoare la libertatea economică, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 131 referitoare la rolul Ministerului Public și ale art. 132 alin. (1) cu privire la statutul procurorilor, precum și a prevederilor art. 1 privind obligația de a respecta drepturile omului și ale art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală au fost supuse în numeroase rânduri controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la dispoziții din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 66 din 3 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 17 februarie 2005, Decizia nr. 64 din 2 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 22 februarie 2006, Decizia nr. 849 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 15 noiembrie 2007, Decizia nr. 1.132 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 7 ianuarie 2008, Decizia nr. 1.159 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 8 ianuarie 2008, Decizia nr. 120 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 5 martie 2008, precum și Decizia nr. 355 din 20 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 7 aprilie 2008. Cu aceste prilejuri, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând, în mod constant, că dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală nu încalcă egalitatea în drepturi, liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, ci dau expresie acestor garanții constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele de principiu cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește criticile referitoare la omisiuni legislative, precum și cele care vizează activitatea Ministerului Public și a instanțelor de judecată, aceste aspecte nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt, după caz, de competența legiuitorului, respectiv a instanțelor de judecată, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Societatea Agricolă „Inotești” din comuna Colceag, județul Prahova, în Dosarul nr. 1.335/42/2007 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, de Constantin Virgil Manea în Dosarul nr. 3.809/2/2007 (nr. în format vechi 1.351/2007) al Curții de Apel București — Secția I penală, de Marin Duță și de Societatea Agricolă „Inotești” din comuna Colceag, județul Prahova, în Dosarul nr. 1.387/259/2007 al Tribunalului Prahova — Secția penală, de Constantin Virgil Manea în Dosarul nr. 10.365/1/2007, de Marin Duță în dosarele nr. 6.793/1/2007 și nr. 6.795/1/2007, de Ion Mladin în Dosarul nr. 2.359/54/2007 și de Societatea Comercială „Cătălina Impex” — S.R.L. din Vaslui, județul Vaslui, în Dosarul nr. 1.476/44/2007, toate aceste din urmă dosare fiind ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 700

din 17 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Costel Onoriu și Eugenia Onoriu în Dosarul nr. 44.469/3/CA/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă soțul părții Aurelia Bulgac, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului părții Aurelia Bulgac, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și depune concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, față de jurisprudența constantă în materie a Curții Constituționale, nu au intervenit elemente noi, care să determine modificarea acesteia, astfel că solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 44.469/3/CA/2007, Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Excepția a fost ridicată de Costel Onoriu și Eugenia Onoriu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 încalcă principiul separației și echilibrului puterilor în stat și dreptul la un proces echitabil. Aceasta, deoarece, pe de o parte, ele „permit unei instanțe judecătorești să se interfezeze nejustificat peste atribuțiile puterii executive (administrative)”, în sensul că instanța poate să suspende un act administrativ care se bucură de prezumția de legalitate. Cât privește încălcarea dreptului la un proces echitabil, se arată că textul legal criticat încalcă dreptul invocat, atât prin forma sa imprecisă și imprevizibilă de redactare, cât și prin conținut, în sensul că favorizează reclamantul, de a cărui voință depinde în mod esențial durata

suspendării executării actului administrativ. Suspendarea operând până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, se deschide calea unor abuzuri, reclamantul având posibilitatea să prelungească procesul pe fond și apoi în recurs. Mai mult, în situația în care cererea în anulare a actului administrativ este respinsă pe fond, se creează o situație inechitabilă față de părât și se încalcă principiul egalității armelor, deoarece hotărârea de suspendare a executării subzistă până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Prin urmare, o hotărâre judecătorească dată cu privire la cererea de suspendare, care vizează doar o „pipăire a fondului”, ajunge prin prisma urgenței să prevaleze față de o hotărâre judecătorească care privește fondul cauzei, vizează o judecată negrevată de urgență și este susținută pe deplin de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal opinează în sensul constituționalității dispozițiilor legale examinate, acestea fiind conforme principiului separației puterilor în stat și dreptului la un proces echitabil.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale. Principiul separației puterilor în stat nu înseamnă lipsa unui mecanism de control între puterile statului, ci, dimpotrivă, pentru garantarea respectării drepturilor și libertăților cetățenești, precum și a valorilor constituționale, presupune existența unui control reciproc, precum și realizarea unui echilibru de forțe între acestea. De asemenea, nu se poate reține încălcarea dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Constituțională pronunțându-se în acest sens prin deciziile nr. 1.129/2007 și nr. 939/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile formulate în ședința de dezbateri, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, dispoziții modificate prin art. I pct. 21 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Art. 15 din Legea nr. 554/2004, intitulat „Solicitarea suspendării prin acțiunea principală”, prevede la alin. (1) următoarele: *„(1) Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.”*

Autorii excepției apreciază că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, drept invocat, prin coroborare cu art. 20 din Legea fundamentală, și din prisma art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta urmează a fi respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 au mai fost examinate de Curtea Constituțională prin raportare la prevederile art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală și din prisma unor critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate în prezentă cauză. De exemplu, prin Decizia nr. 1.129 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 856 din 13 decembrie 2007, Curtea, respingând excepția, a reținut următoarele: *„Cererea de suspendare a actului administrativ poate fi introdusă în cazuri bine justificate și pentru prevenirea*

unei pagube iminente, iar instanța are obligația de a soluționa de urgență cererea, cu citarea părților. Suspendarea actelor administrative reprezintă, așadar, o situație de excepție, întrucât acestea se bucură de prezumția de legalitate. (...) Mai mult, dispozițiile de lege criticate nu împiedică, sub nicio formă, soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, deoarece suspendarea actului administrativ atacat poate fi dispusă de instanța de judecată numai până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei.”

Așa fiind, Curtea constată că soluția și considerentele reținute prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece, sub aspectul susținerilor referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil, în cauză nu au fost relevate elemente noi, care să conducă la o modificare a jurisprudenței în materie a Curții.

În plus, în prezenta cauză este invocat principiul separației și echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție, afirmându-se că atribuția instanței de judecată de a supune controlului său un act administrativ, care se bucură de prezumția de legalitate, reprezintă o interferare în activitatea puterii executive (administrative).

Curtea nu poate reține o astfel de critică de neconstituționalitate. Contrar susținerilor autorilor excepției, principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — presupune existența unui control reciproc între puterile statului sub aspectul exercitării în conformitate cu legea a atribuțiilor lor specifice, acesta fiind un mecanism specific statului de drept și democratic pentru evitarea abuzurilor din partea uneia sau alteia dintre puterile statului. Principiul neagă opusul său, care este cel al unanimității, caracteristic statului totalitar și dictatorial. În același spirit, Constituția consacră la art. 52 dreptul persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal al unei cereri, să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Costel Onoriu și Eugenia Onoriu în Dosarul nr. 44.469/3/CA/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 709

din 17 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 3, art. 91² alin. 1, 4 și 5, art. 144 și art. 86² pct. 6 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 3, art. 91² alin. 1, 4 și 5, art. 144 și art. 86² pct. 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dumitru Iordache în Dosarul nr. 160/46/2008 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, complet specializat pentru cauze cu minori, de Mihai Isaia Pintilei și Radu Cosmin Bela în Dosarul nr. 63/85/2005 (nr. în format vechi 5.179/2005) al Tribunalului Sibiu — Secția penală, de Ștefan Mihai Băbălean în Dosarul nr. 2.434/86/2007 al Tribunalului Suceava — Secția penală și de Dumitru Ianchis în Dosarul nr. 2.008/84/2007 al Tribunalului Sălaj — Secția penală.

La apelul nominal răspund, personal și asistați, autorii excepțiilor Iordache Dumitru, prin avocații Maria Vasii din cadrul Baroului Hunedoara, Gheorghe Ciubotaru și Ion Panaitescu, ambii din cadrul Baroului București, Mihai Isaia Pintilei, prin avocat Maria Vasii din cadrul Baroului Hunedoara, și personal autorul excepției Cosmin Radu Bela și partea Constantin Dinu Chircuși. Se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 556D/2008, nr. 594D/2008, nr. 915D/2008 și nr. 1.161D/2008 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Apărătorii aleși ai autorilor excepției, precum și celelalte părți prezente sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 594D/2008, nr. 915D/2008 și nr. 1.161D/2008 la Dosarul nr. 556D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Apărătorii aleși ai autorului excepției Dumitru Iordache solicită admiterea excepției de neconstituționalitate așa cum a fost formulată, iar domnul avocat Ion Panaitescu depune la dosar concluzii scrise. În esență, se susține că Legea nr. 356/2006, prin care au fost aduse modificările legale criticate, este o lege prin care se instituie o procedură penală inchizitorială și prin care se stabilesc privilegiile în folosul acuzării. De asemenea, de vreme ce judecătorul are la dispoziția sa

exclusivă convorbiri care nu privesc fapta dedusă judecării, se poate desprinde concluzia că este afectată prezumția de imparțialitate a magistratului. Se mai invocă în susținerea excepției jurisprudența Curții de la Strasbourg, cu trimitere directă la cauzele *Vasilescu contra României*, *Pandrea contra României* și *Popescu 2 contra României*. De asemenea, se susține că dispozițiile legale criticate contravin și Recomandării nr. 6/2004 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei.

Autorii prezenți și partea Constantin Dinu Chircuși nu mai au nimic de adăugat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată deoarece criticile referitoare la art. 144 din Codul de procedură penală sunt mai degrabă vicii de aplicare a legii și nu de constituționalitate. De asemenea, invocarea unor hotărâri ale Curții de la Strasbourg este în cauza de față lipsită de eficiență, întrucât acestea vizau redactarea anterioară a textelor din Codul de procedură penală criticate în cauza de față. Recomandarea nr. 6/2004 la care se face trimitere nu are forță juridică deoarece este un simplu act de recomandare și nu are caracter obligatoriu pentru destinatarul său.

Celelalte critici invocate în cauză sunt, în opinia reprezentantului Ministerului Public, neîntemeiate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 139/R/MF din 5 martie 2008 și încheierile din 5 martie 2008, 19 martie 2008 și 26 martie 2008, pronunțate în dosarele nr. 160/46/2008, nr. 63/85/2005 (nr. în format vechi 5.179/2005), nr. 2.434/86/2007 și nr. 2.008/84/2007, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, complet specializat pentru cauze cu minori, Tribunalul Sibiu — Secția penală, Tribunalul Suceava — Secția penală și Tribunalul Sălaj — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91² alin. 4, art. 91³ alin. 3 și art. 144 alin. 1¹ din Codul de procedură penală, art. 91² alin. 4 și 5, art. 91³ alin. 3, art. 144 și art. 86² alin. 6 din Codul de procedură penală, art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală și, respectiv, art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată în dosarele de mai sus de Dumitru Iordache, Mihai Isaia Pintilei, Radu Cosmin Bela, Ștefan Mihai Băbălean și Dumitru Ianchis.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 144 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 referitoare la *Libertatea individuală* și ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, deoarece inculpatul a fost pus la dispoziția organelor de cercetare penală timp de 18 ore și abia

ulterior a fost emisă ordonanța de reținere. Așa fiind, se creează o discriminare între persoanele reținute cărora li se deduce perioada arestării preventive și cele cărora nu li se deduce această perioadă, cum este cazul autorului excepției, care nu beneficiază de reducerea pedepsei decât pentru perioada reținerii, nu și pentru timpul de 18 ore cât a fost indisponibilizat.

Prevederile art. 86² alin. 6 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare* și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, deoarece se permite procurorului, care nu este membru al completului de judecată, să semneze o declarație de martor alături de președintele de instanță. Așa fiind, se încalcă principiul egalității armelor între apărare și acuzare, nesocotindu-se garanțiile de care trebuie să beneficieze părțile în cadrul unui proces echitabil.

Art. 91³ alin. 3 din Codul de procedură penală contravine dispozițiilor art. 124 din Constituție, întrucât copia suportului care conține înregistrarea și copiile proceselor-verbale sunt numai la dispoziția exclusivă a judecătorului, care din această perspectivă nu mai este imparțial, judecata acestuia mărginindu-se la impresii personale.

De asemenea, de vreme ce numai judecătorul are drept de dispoziție cu privire la copiile înregistrărilor în cauză, partea interesată nu își mai poate formula o apărare eficientă, fiind privată de dreptul consacrat de art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia orice acuzat are dreptul să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale.

Dispozițiile art. 91² alin. 4 din Codul de procedură penală contravin, de asemenea, art. 124 din Constituție deoarece creează posibilitatea de a fi înfrântă imparțialitatea judecătorului, livrându-i-se acestuia informații confidențiale care să îi influențeze opinia într-o cauză pendinte, prin mijloace secrete obținute pe căi ce excedează controlului de legalitate.

De asemenea art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală este neconstituțional deoarece, prin posibilitatea folosirii înregistrărilor fără a se face o verificare identică a acestora așa cum s-a făcut în cauza în care au fost autorizate, se dă naștere la abuzuri din partea organelor de urmărire penală, administrarea acestui mijloc de probă având loc *de facto* fără respectarea garanțiilor procesuale conferite de Constituție persoanei cercetate.

În sfârșit, prevederile art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, ale art. 131 referitoare la *Rolul Ministerului Public* și ale art. 132 referitoare la *Statutul procurorilor*, deoarece teza finală a alin. 1 a art. 91¹ din Codul de procedură penală permite unor persoane care nu intră în categoria organelor judiciare stabilite de Constituție (poliție sau parchete) să participe sau chiar să administreze mijloacele de probă reglementate de dispozițiile art. 62—135 din Codul de procedură penală.

Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, complet specializat pentru cauze cu minori opinează că dispozițiile art. 144 alin. 1¹ din Codul de procedură penală constituie, dimpotrivă, o adevărată garanție a dreptului la libertate individuală consacrat de art. 23 din Constituție, prin aceea că are în vedere perioada efectivă cât

persoana a fost privată de libertate, și nu numai pe cea ulterioară emiterii ordonanței de reținere.

Împrejurarea că inculpatul nu a beneficiat de deducerea perioadei cât a fost condus la sediul poliției, potrivit art. 31 lit. b) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, nu prezintă în niciun caz o chestiune de neconstituționalitate, ci una de aplicare a legii penale. Altfel spus, chiar dacă această împrejurare presupune o discriminare a inculpatului față de alți inculpați, inegalitatea nu derivă din neconstituționalitatea art. 144 alin. 1 din Codul de procedură penală, ci din greșita lui aplicare.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 3 din Codul de procedură penală, instanța opinează că este neîntemeiată deoarece nu se pune problema unei limitări privind accesul la probe, întrucât, potrivit alin. 4 al aceluiași articol, procurorul este obligat ca la prezentarea materialului de urmărire penală să pună la dispoziția inculpatului procesele-verbale în care sunt redată înregistrările și să asigure, la cerere, ascultarea acestora.

În cursul judecării aceste procese-verbale sunt la dispoziția judecătorului, ceea ce presupune că procurorul nu are acces la ele, după cum nici inculpatul, legiuitorul asigurând în acest mod poziția de egalitate între cei doi subiecți procesuali.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 4 din Codul de procedură penală, instanța arată că judecătorul își fundamentează convingerea pe probe, iar interceptările care nu privesc fapta sau nu pot conduce la identificarea participanților nu constituie probe în înțelesul art. 63 din Codul de procedură penală, astfel încât nu sunt utilizate în procesul penal.

Tribunalul Sibiu — Secția penală opinează că art. 86² alin. 6 din Codul de procedură penală nu contravine dreptului la apărare deoarece faptul că procurorul semnează declarația martorului audiat în instanță este o problemă de oportunitate.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 3 din Codul de procedură penală, instanța opinează că este neîntemeiată deoarece nu se pune problema unei limitări privind accesul la probe, întrucât, potrivit alin. 4 al aceluiași articol, procurorul este obligat ca la prezentarea materialului de urmărire penală să pună la dispoziția inculpatului procesele-verbale în care sunt redată înregistrările și să asigure, la cerere, ascultarea acestora.

Celelalte critici din perspectiva presupuselor drepturi încălcate nu au fost motivate sau nu fac referire concretă la vreun temei constituțional.

Tribunalul Suceava — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Sălaj — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece instituirea prin prevederile art. 144 alin. 1¹ din Codul de procedură penală a condițiilor în care poate fi luată măsura reținerii inculpatului este conformă cu art. 23 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia luarea

acestei măsuri privative de libertate este permisă numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. Pe de altă parte, garanțiile procesuale pe care legea le oferă inculpatului și, în special, dreptul acestuia de a se plânga împotriva măsurii reținerii atestă conformitatea dispozițiilor criticate cu Legea fundamentală.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 3 și art. 91² alin. 4 din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului arată că modalitatea prin care este reglementată procedura păstrării la grefa instanței, în plic sigilat, a copiilor de pe suportul ce conține înregistrarea convorbirii și de pe procesele-verbale, precum și cele care stabilesc că instanța de judecată poate solicita să îi fie transmise înregistrările păstrate în arhiva parchetului nu vin în contradicție cu principiul conform căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 3, art. 91² alin. 4 și art. 86² alin. 6 din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului mai arată că acestea nu contravin dreptului la apărare, dând posibilitatea părților de a beneficia de asistența unui avocat ales sau numit. Totodată, prevederile criticate nu implică un tratament juridic diferențiat față de persoane aflate în aceeași situație juridică și sunt în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale referitoare la înfăptuirea justiției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91³ alin. 3 cu denumirea marginală *Certificarea înregistrărilor*, art. 91² alin. 1, 4 și 5 cu denumirea marginală *Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea*, art. 144 cu denumirea marginală *Durata reținerii* și art. 86² pct. 6 cu denumirea marginală *Modalități speciale de ascultare a martorului*, toate din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 91² alin. 1, 4 și 5: „Procurorul procedează personal la interceptările și înregistrările prevăzute în art. 91¹ sau poate dispune ca acestea să fie efectuate de organul de cercetare penală. Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită potrivit Codului penal.

Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate care nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau nu contribuie la identificarea ori localizarea participanților se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidențialității, și pot fi transmise judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei, la solicitarea

acestuia. La soluționarea definitivă a cauzei, acestea vor fi șterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.

Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 91¹ alin. 1 și 2.”;

— Art. 91³ alin. 3: „La procesul-verbal se atașează, în plic sigilat, o copie a suportului care conține înregistrarea convorbirii. Suportul original se păstrează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, și va fi pus la dispoziția instanței, la solicitarea acesteia. După sesizarea instanței, copia suportului care conține înregistrarea convorbirii și copii de pe procesele-verbale se păstrează la grefa instanței, în locuri speciale, în plic sigilat, la dispoziția exclusivă a judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei.”;

— Art. 144: „Măsura reținerii poate dura cel mult 24 de ore. Din durata măsurii reținerii se deduce timpul cât persoana a fost privată de libertate ca urmare a măsurii administrative a conducerii la sediul poliției, prevăzută de art. 31 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române.

În situația în care reținerea se dispune după audierea învinuitului citat de către organul de urmărire penală, termenul de 24 de ore se calculează de la ora emiterii ordonanței.

În ordonanța prin care s-a dispus reținerea trebuie să se menționeze ziua și ora la care reținerea a început, iar în ordonanța de punere în libertate, ziua și ora la care reținerea a încetat.

Când organul de cercetare penală consideră că este necesar a se lua măsura arestării preventive, înaintează procurorului, în primele 10 ore de la reținerea învinuitului, o dată cu încunoștințarea la care se referă art. 143 alin. 1, un referat motivat. Procurorul, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru luarea măsurii arestării preventive, procedează, înăuntrul termenului prevăzut la alin. 1, potrivit art. 146.

Când măsura reținerii este luată de procuror, dacă acesta consideră necesar a se lua măsura arestării preventive, procedează, în termen de 10 ore de la luarea măsurii reținerii, potrivit art. 146.”;

— Art. 86² alin. 6: „În cursul judecății, declarația martorului va fi semnată de procurorul care a fost prezent la ascultarea martorului și de președintele completului de judecată. Declarația martorului, transcrisă, va fi semnată și de martor, fiind păstrată în dosarul depus la instanță, în condițiile alin. 5.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 91² din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași critici invocate și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 410 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008, Curtea Constituțională, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² din Codul de procedură penală, a statuat că textele legale criticate, ca de altfel întreaga secțiune din Codul de procedură penală, referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a

justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”. Așa fiind, examinarea și soluționarea acestor aspecte sunt de competența exclusivă a instanței de judecată investite cu soluționarea procesului penal.

De asemenea, este neîntemeiată și susținerea privind imposibilitatea inculpatului de a lua cunoștință despre conținutul interceptărilor efectuate și, eventual, de a se apăra demonstrând că înregistrările și interceptările sunt nejustificate ori neîntemeiate, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 91³ alin. 4 din Codul de procedură penală, la prezentarea materialului de urmărire penală, procurorul este obligat să prezinte învinutului sau inculpatului procesele-verbale în care sunt redată convorbirile înregistrate și să asigure, la cerere, ascultarea acestora. Potrivit art. 91⁶ alin. 1 din același cod, mijloacele de probă referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților interesate sau, din oficiu, de către instanța de judecată, legislația procedurală penală română asigurând controlul prin justiție și în acest domeniu, judecătorul având datoria să examineze valabilitatea acestora sub toate aspectele legalității și temeiniciei autorizării și efectuării înregistrărilor.

În acest sens s-a pronunțat și Curtea de la Strasbourg în speța *Coban (Asim Babuscum) contra Spaniei* din 6 mai 2003, când reclamantul invoca nulitatea înregistrărilor convorbirilor sale telefonice, întrucât nu îndeplineau condițiile de legalitate și proporționalitate. După ce a reamintit faptul că admisibilitatea probelor este o problemă ce ține de reglementările naționale și că revine jurisdicțiilor naționale să aprecieze elementele care le sunt prezentate, instanța europeană a stabilit că respectiva condamnare penală a intervenit în urma unei proceduri contradictorii, pe baza probelor discutate de părți. Reclamantul a avut posibilitatea de a interoga martorii audiați și de a contracara depozițiile care îi erau defavorabile. De asemenea, în privința înregistrărilor convorbirilor telefonice s-a constatat că instanțele naționale au confirmat legalitatea strângerii acestor probe, iar reclamantul ar fi putut face observații în fața judecătorului cu privire la aceste înregistrări, care nu au constituit, de altfel, singurul mijloc de probă invocat de acuzare. În același context, și în cauza *Klimentyev contra Rusiei* din 16 noiembrie 2006, Curtea de la Strasbourg a statuat că, pentru a asigura dreptul la un proces echitabil, este esențial ca toate probele să fie prezentate de față cu acuzatul, în cadrul unei audieri publice, pentru a se putea oferi contraargumente. Acest lucru nu înseamnă totuși că declarațiile martorilor trebuie făcute în fața tribunalului pentru a fi admise ca mijloace de probă. Utilizarea declarațiilor din faza de instrucție penală a cazului nu încalcă, în principiu, art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât se respectă dreptul la apărare. De regulă, acest drept impune ca acuzatul să aibă ocazia de a pune întrebări martorului care depune mărturie împotriva sa, fie atunci când face aceste declarații, fie într-un stadiu ulterior al procedurilor.

În sfârșit, nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

De asemenea, prin Decizia nr. 193 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 24 mai 2004, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86² din Codul de procedură penală, text care, deși a fost examinat în redactarea anterioară modificărilor prezente, a fost contestat din perspectiva unor critici referitoare la încălcarea art. 24 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*. Cu acel prilej s-a statuat că nu poate fi primită susținerea autorilor excepției în sensul că dispozițiile art. 86² din Codul de procedură penală încalcă dreptul la apărare, întrucât textele legale criticate nu aduc atingere existenței acestui drept, ci doar îl restrâng, în limitele stabilite de Constituție, și, de asemenea, există suficiente elemente procesuale de echilibrare a măsurilor reglementate prin aceste norme, în concordanță cu prevederile art. 24 și 53 din Constituție, republicată, precum și cu dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Distinct de argumentele deciziilor menționate mai sus, care își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, Curtea mai constată că art. 86² alin. 6 din Codul de procedură penală este o normă de procedură conformă cu exigențele constituționale ale art. 126 alin. (2), menită să ateste calitatea de probă judiciară a declarației astfel consemnate, care nu afectează însă cu nimic dreptul la apărare ori la un proces echitabil. Procurorul nu semnează declarația martorului de pe poziția acuzării în sensul antamat de autorii excepției, ci din perspectiva rolului său constituțional, consacrat de art. 131 alin. (1) din Legea fundamentală, de a reprezenta în activitatea judiciară interesele generale ale societății și de a apăra ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, fie că sunt sau nu sunt inculpați. În plus, potrivit art. 86² alin. 31 din Codul de procedură penală, părțile și apărătorii acestora beneficiază de toate garanțiile procesuale specifice unui proces echitabil, având la dispoziție, între altele, posibilitatea de a pune întrebări în mod nemijlocit martorului ascultat, fără a fi prezent fizic în sala în care se desfășoară ședința de judecată.

În ce privește critica referitoare la art. 91³ alin. 3 din Codul de procedură penală, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, potrivit textului legal criticat, copia suportului care conține înregistrarea convorbirii și copii de pe procesele-verbale se păstrează la grefa instanței în locuri speciale, la dispoziția exclusivă a judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei. Or, autorii excepției susțin că, potrivit reglementării contestate, judecătorul nu mai este imparțial și, totodată, partea interesată nu își mai poate formula

o apărare eficientă, conformă cu exigențele art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. O astfel de critică nu poate fi primită, premisa de la care pornește argumentația autorilor fiind greșită, deoarece judecătorul are la dispoziție copii ale suportului care conține înregistrarea și ale proceselor-verbale, originalele fiind depuse, deci, la dosar alături de celelalte probe și spre știința tuturor părților, care, iată, au libertatea de a-și formula o apărare eficientă, în timp util și în deplină cunoștință de cauză.

În sfârșit, referitor la critica art. 144 din Codul de procedură penală, potrivit căruia, în opinia autorilor, este afectată libertatea individuală și egalitatea cetățenilor, Curtea constată că o parte din așa-zisele vicii de constituționalitate sunt desprinse din aspecte ce țin de aplicarea legii, în sensul că în mod eronat unele instanțe nu ar deduce din măsura reținerii perioada cât persoana a fost privată de libertate ca urmare a măsurii administrative prevăzute de art. 31 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române. Or, alin. 1 al art. 144 din Codul de procedură penală reglementează fără echivoc această problemă.

De asemenea, nu este întemeiată nici critica referitoare la libertatea individuală, în sensul că învinuitul sau inculpatul poate fi, în pofida dispoziției constituționale prevăzute de art. 23, privat de libertate sub forma reținerii sau sub forma unei măsuri administrative de o persoană care nu are calitatea de magistrat și în condiții care excedează sferei impuse de lege, așa cum, de altfel, o cere alin. 2 al textului constituțional invocat, întrucât măsura reținerii reglementate de art. 144 din Codul de procedură penală se dispune în condițiile legale stabilite de art. 143 din același cod, nefiind depășite limitele stabilite de legiuitor. De altfel, la fel ca și celelalte drepturi și libertăți fundamentale, libertatea individuală nu are un caracter absolut, astfel că exercițiul acesteia poate fi restrâns în cazurile prevăzute de art. 53 alin. (1) din Constituție, și anume „pentru:

apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; [...]”. Restrângerea în aceste cazuri trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.

În concordanță cu aceste principii, art. 23 din Constituție reglementează condițiile în care autoritățile competente ale statului pot fi abilitate prin lege să restrângă exercițiul libertății individuale, pe calea măsurilor de reținere și de arestare preventivă. Astfel, în ceea ce privește măsura reținerii unei persoane, potrivit art. 23 alin. (3), durata ei nu poate depăși 24 de ore.

Constituția se referă în prevederile citate la toate cazurile în care autoritățile publice competente sunt autorizate prin lege să ia măsura reținerii unei persoane, fie că este vorba despre o măsură preventivă dispusă în procesul penal, despre una luată în cadrul procedurii contravenționale sau despre o altă măsură de reținere cu caracter administrativ. Prin art. 31 alin. (1) lit. b) din Legea privind organizarea și funcționarea Poliției Române, la care se face trimitere în art. 144 alin. 1 din Codul de procedură penală, se instituie un complex de activități specifice organelor de poliție, și anume conducerea la sediul poliției - dacă este cazul, prin folosirea forței - a categoriilor de persoane prevăzute în textul de lege, identificarea acestora, verificarea datelor care le fac „suspecte de săvârșirea unor fapte ilegale” ori, după caz, „luarea măsurilor legale” față de acestea.

Așa fiind, nu poate fi primită susținerea potrivit căreia prin cumularea măsurii administrative prevăzute la art. 31 alin. (1) lit. b) din Legea privind organizarea și funcționarea Poliției Române cu măsura reținerii prevăzute la art. 136 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală se ajunge la depășirea duratei de 24 de ore, prevăzută la art. 23 alin. (3) din Constituție, întrucât prin textul de lege criticat nu se prevede o asemenea posibilitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91³ alin. 3, art. 91² alin. 1, 4 și 5, art. 144 și art. 86² pct. 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dumitru Iordache în Dosarul nr. 160/46/2008 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, complet specializat pentru cauze cu minori, de Mihai Isaia Pintilei și Radu Cosmin Bela în Dosarul nr. 63/85/2005 (nr. în format vechi 5.179/2005) al Tribunalului Sibiu — Secția penală, de Ștefan Mihai Băbălean în Dosarul nr. 2.434/86/2007 al Tribunalului Suceava — Secția penală și de Dumitru Ianchis în Dosarul nr. 2.008/84/2007 al Tribunalului Sălaj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 742

din 24 iunie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (6)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului, în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție.

La apelul nominal răspunde reprezentantul autorului excepției, doamna Bianca Drăghici, expert pentru probleme juridice în cadrul instituției Avocatului Poporului.

Având cuvântul, autorul excepției, prin reprezentantul său, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, reiterând, pe larg, susținerile formulate în motivarea scrisă depusă la dosarul cauzei.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. Se arată că procedura reglementată de acest text de lege reflectă intenția legiuitorului de a nu lăsa la liberul arbitru al reprezentantului poliției rutiere prelungirea dreptului de circulație în situația vizată de reglementarea criticată, această prelungire putându-se decide numai ca urmare a propunerii procurorului care efectuează urmărirea penală sau care exercită supravegherea cercetării penale ori la propunerea instanței de judecată care soluționează cauza penală ori plângerea introdusă împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției. Mai arată că nu poate fi ignorat faptul că, potrivit art. 111 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, decizia șefului poliției rutiere privind prelungirea dreptului de circulație poate fi atacată la instanța de contencios administrativ competentă de orice persoană interesată și, ca urmare, decizia finală privind prelungirea dreptului de circulație aparține instanței de contencios administrativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Cu Adresa nr. 2.389 din 12 martie 2008, trimisă Curții Constituționale în temeiul prevederilor art. 146 lit. d) teza finală din Constituție, **Avocatul Poporului a sesizat direct Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că atribuirea în competența șefului poliției rutiere pe

raza căreia s-a comis fapta a dreptului de a dispune cu privire la prelungirea dreptului de circulație, în cazul conducătorului de autovehicul sau tramvai implicat într-un accident de circulație din care a rezultatuciderea sau vătămarea corporală a unei persoane, lăsând la îndemâna procurorului sau judecătorului numai atributul propunerii, este în contradicție flagrantă cu principiul separației și echilibrului puterilor în stat. Astfel, faptul că șeful poliției are, în ipoteza normei legale menționate, competența de a decide cu privire la propunerea formulată de procuror sau de judecător are semnificația unei ingerințe a puterii executive în activitatea autorității judecătorești. Totodată, se arată că, prin limitarea rolului judecătorului la formularea unei simple propuneri cu privire la care urmează să decidă șeful poliției rutiere, dispozițiile art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, instituie „o situație atipică, improprie activității judecătorești, contrară prevederilor art. 124 din Constituție”. Se mai arată că textul de lege criticat încalcă și normele constituționale privind rolul Ministerului Public, prin aceea că reduce rolul procurorului care efectuează urmărirea penală sau care exercită supravegherea cercetării penale doar la emiterea unei propuneri în legătură cu prelungirea dreptului de circulație, competența de a decide cu privire la prelungirea acestui drept fiind atribuită în mod discreționar șefului poliției rutiere pe raza căreia s-a comis fapta. În opinia autorului excepției, Avocatul Poporului, „aplicarea textului de lege indicat poate conduce la situația paradoxală în care șeful poliției rutiere, ca autoritate administrativă, să infirme propunerea formulată de procuror care, și în acest caz, acționează în calitate de reprezentant al intereselor generale ale societății și apărător al drepturilor și libertăților fundamentale”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 32 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată

În Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „Prelungirea dreptului de circulație, atunci când dovada înlocuitoare eliberată în condițiile alin. (4) prevede acest drept, se poate dispune, cu câte 30 de zile, de către șeful poliției rutiere pe raza căreia s-a comis fapta, la propunerea procurorului care efectuează urmărirea penală sau care exercită supravegherea cercetării penale ori la propunerea instanței de judecată care soluționează cauza penală ori plângerea introdusă împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției, până la dispunerea neînceperii urmăririi penale ori scoaterii de sub urmărire penală sau, după caz, până la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii judecătorești”.

Autorul excepției consideră că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 131 alin. (1) și (3) privind rolul Ministerului Public.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 111 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, „permisul de conducere al conducătorului de autovehicul sau tramvai, implicat într-un accident de circulație din care a rezultat uciderea sau vătămarea corporală a unei persoane, se reține de către poliția rutieră dacă autorul accidentului a încălcat o regulă de circulație, eliberându-se dovadă înlocuitoare cu sau fără drept de circulație, în condițiile stabilite în regulament”.

Alin. (6) al art. 111 din același act normativ, criticat în prezenta cauză, reglementează procedura prelungirii dreptului de circulație, atunci când dovada înlocuitoare prevăzută de dispozițiile legale mai sus citate prevede acest drept. Această procedură implică, pe de o parte, procurorul sau instanța de judecată, după caz, iar, pe de altă parte, șeful poliției rutiere. Așa cum, însă, în mod corect a sesizat autorul excepției, modul în care a fost reglementat rolul autorităților mai sus arătate în această procedură este într-o totală contradicție cu statutul constituțional al acestora, precum și cu principiul separației și echilibrului puterilor în stat.

Astfel, potrivit art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, prelungirea dreptului de circulație se poate dispune de către șeful poliției rutiere pe raza căreia s-a comis fapta, la propunerea procurorului care efectuează urmărirea penală sau care exercită supravegherea cercetării

penale ori la propunerea instanței de judecată care soluționează cauza penală ori plângerea introdusă împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției. Prin urmare, procurorul sau, după caz, instanța de judecată au doar prerogativa de a propune luarea măsurii de prelungire a dreptului de circulație, decizia în acest sens fiind luată de șeful poliției rutiere pe raza căreia s-a comis fapta. Conferind acestuia din urmă prerogativa dispoziției, așadar a competenței de a decide cu privire la o propunere formulată de judecător sau de procuror, dispozițiile criticate determină o ingerință a puterii executive în activitatea autorității judecătorești, încalcând astfel prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora „statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale”.

Totodată, reglementarea competenței unui reprezentant al puterii executive de a confirma sau infirma actele unui reprezentant al autorității judecătorești este în contradicție și cu dispozițiile art. 124 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”. Se încalcă astfel și prevederile constituționale ale art. 131 alin. (1) potrivit cărora, „în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”, câtă vreme șeful poliției rutiere poate aprecia și decide cu privire la un act prin care Ministerul Public, prin procurori, își exercită prerogativele constituționale.

Mai mult decât atât, prin acest mod de reglementare, în sensul că prelungirea dreptului de circulație reglementat de art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 se poate dispune la propunerea instanței de judecată sau a procurorului, se creează practic o substituție a titularului dreptului de circulație — singurul în măsură să formuleze o cerere cu privire la dreptul său — de către instanța de judecată sau procuror, substituție incompatibilă cu statutul constituțional al acestor autorități.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1, 3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 32—33 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului, în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție, și constată că dispozițiile art. 111 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 744

din 24 iunie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 251—256 din Codul comercial, ale art. 1513 din Codul civil și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 251—256 din Codul comercial, ale art. 1513 din Codul civil și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galmopan” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 4.275/121/2007 al Curții de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.275/121/2007, **Curtea de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 251—256 din Codul comercial, ale art. 1513 din Codul civil și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Galmopan” — S.A. din Galați cu prilejul soluționării apelului formulat împotriva Sentinței comerciale nr. 1.918 din 12 septembrie 2007, pronunțată de Tribunalul Galați în Dosarul nr. 4.275/121/2007 având ca obiect cererea de constatare a nulității unui contract de asociere în participațiune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 1513 din Codul civil și art. 251—256 din Codul comercial sunt contrare art. 16, 21 și 24 din Constituție. În acest sens, arată că asocierea în participațiune se constituie în scopul realizării de beneficii de către toți asociații, dar și a asumării, pe cale de consecință, a pierderilor. Or, din modul în care este redactat art. 1513 din Codul civil, contractul de asociere este nul numai dacă prevede în mod expres că una dintre părți este exclusă de la participarea la pierderi, iar nu și atunci când aceasta rezultă dintr-o formulare mascată a clauzelor contractului. Așa fiind, se ajunge la situația inechitabilă în care una dintre părțile la contract are avantaje nete în raport cu cealaltă parte. În ceea ce privește dispozițiile

art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, arată că acestea îngăduiesc accesul liber la justiție prin aceea că permit instanței de judecată să cenzureze excepția de neconstituționalitate, deși singura instanță competentă în materie de jurisdicție constituțională este Curtea Constituțională.

Curtea de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că prevederile art. 251—256 din Codul comercial și cele ale art. 1513 din Codul civil nu au nicio legătură cu dispozițiile art. 21, 24, 40 și 53 din Constituție. Cât privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, arată că textele criticate nu fac diferențiere între părțile contractante după niciun criteriu. Cât privește dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, arată că acestea sunt constituționale, sens în care amintește jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 251—256 din Codul comercial, ale art. 1513 din Codul civil și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

Art. 251—256 din Codul comercial:

— Art. 251: „*Asociațiunea în participațiune are loc atunci când un comerciant sau o societate comercială acordă uneia sau mai multor persoane ori societăți o participațiune în beneficiile și pierderile uneia sau mai multor operațiuni, sau chiar asupra întregului comerț.*”;

— Art. 252: „*Asociațiunea în participațiune poate să aibă loc asemenea și pentru operațiunile comerciale făcute de către necomercianți.*”;

— Art. 253: „*Asociațiunea în participațiune nu constituie, în privința celor de al treilea, o ființă juridică distinctă de persoana*

interesaiilor. Cei de al treilea nu au niciun drept și nu se obligă decât către acela cu care au contractat.”;

— Art. 254: *„Participanții nu au niciun drept de proprietate asupra lucrurilor puse în asociațiune, chiar dacă au fost procurate de dâșii. Cu toate acestea, întru cât privește raporturile lor între dâșii, asociații pot să stipuleze că lucrurile ce au adus să li se restituie în natură, având dreptul, în caz când restituțiunea nu s-ar putea face, la reparațiunea daunelor suferite. Afară de aceste cazuri, drepturile asociațiilor se mărginesc în a li se da cont de lucrurile ce au pus în asociațiune și de beneficii și pierderi.”;*

— Art. 255: *„Afară de dispozițiunile articolelor precedente, convențiunile părților determină forma, întinderea și condițiunile asociațiunei.”;*

— Art. 256: *„Asociațiunile în participațiune sunt scutite de formalitățile stabilite pentru societăți, dar ele trebuie să fie probate prin act scris.”;*

— Art. 1513 din Codul civil: *„Este nul contractul prin care un asociat își stipulează totalitatea câștigurilor.”*

Asemenea, nulă este convenția prin care s-a stipulat că unul sau mai mulți asociați să fie scutiți de a participa la pierdere.”

— Art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992: *„Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.”*

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare dispozițiilor următoarelor texte din Constituție: art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 40 privind dreptul de asociere.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției pune în discuție două aspecte.

Astfel, o primă problemă de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 251—256 din Codul comercial și cele ale art. 1513 din Codul civil.

Din motivarea excepției, Curtea observă că, în realitate, autorul excepției nu critică prevederile Codului comercial amintite, ci, din contră, se sprijină pe conținutul acestora, din

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Galmopan” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 4.275/121/2007 al Curții de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 251—256 din Codul comercial și ale art. 1513 din Codul civil, excepție ridicată de același autor în același dosar al Curții de Apel Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

care reiese că participanții la asociația în participațiune împart, deopotrivă, beneficiile și participă la pierderi. Nemulțumirea sa este legată doar de redactarea art. 1513 din Codul civil, despre care susține că interzice clauza leonină doar dacă aceasta este prevăzută expres în contract, iar nu și atunci când rezultă indirect din modul de formulare a acestuia, astfel că se favorizează apariția unor situații avantajoase pentru unele dintre părțile contractului și defavorizante pentru altele.

Curtea constată că prevederile art. 1513 din Codul civil nu fac distincție și nu impun o modalitate de formulare a clauzei leonine, astfel încât instanța poate aprecia dacă din formularea termenilor contractului nu rezultă în realitate o asemenea clauză, chiar dacă ea nu este prevăzută în mod expres. Astfel, nu se poate reține că aceste prevederi de lege ar putea genera apariția unor situații discriminatorii. De altfel, Curtea observă că părțile la un contract sunt libere să adere sau nu la acel contract, atât timp cât nicio dispoziție legală nu le obligă în acest sens, astfel că, în funcție de clauzele contractuale, pot evita să se plaseze într-o situație pe care o consideră dezavantajoasă față de cealaltă parte contractantă.

În ceea ce privește prevederile art. 21 și 24 din Constituție, Curtea apreciază că acestea nu au nicio incidență asupra textelor de lege criticate.

A doua problemă de neconstituționalitate se referă la dispozițiile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, despre care autorul excepției susține că îngreșesc accesul liber la justiție, întrucât permit instanței să respingă excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

Curtea reține, însă, că instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate fără a invoca incidența în cauză a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 sub aspectul existenței unor motive de inadmisibilitate a excepției.

Așa fiind, în acord cu dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora Curtea Constituțională se pronunță cu privire la constituționalitatea prevederilor dintr-o lege sau ordonanță „care au legătură cu soluționarea cauzei”, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 este inadmisibilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 848

din 8 iulie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Axa Vip Protect” — S.R.L. și Constantin Alexa în Dosarul nr. 39/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde Serviciul Român de Informații, prin consilier juridic, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Serviciului Român de Informații solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, precizând că textul legal criticat prevede, pentru funcționarea societăților de pază și protecție, necesitatea obținerii avizului prealabil al Serviciului Român de Informații, fără a se specifica și procedura eliberării acestuia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că textul legal criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 39/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 333/2003**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Axa Vip Protect” — S.R.L. și Constantin Alexa în cauza ce are ca obiect judecarea recursului împotriva sentinței prin care s-a respins cererea de anulare a actului administrativ, formulată de autorii excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 20 din Legea nr. 333/2003 este neconstituțional în raport cu dispozițiile art. 21, 41, 45, 51, 52, 53 și 135 din Constituție, ale art. 2, 7 și 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 14 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, pentru următoarele motive:

Conform art. 20 alin. (2) din Legea nr. 333/2003, pentru obținerea licenței de funcționare a societăților specializate de pază și protecție este necesar și avizul prealabil al Serviciului Român de Informații. Conform art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.010/2004, neacordarea avizului de către Serviciul Român de Informații nu se motivează în situația în care este fundamentată pe date și informații care privesc siguranța națională a României. Întrucât nici partea în cauză, dar nici instanța de judecată nu pot cunoaște concret dacă există sau nu fapte privind siguranța națională, sunt încălcate dispozițiile art. 21 alin. (3), art. 24, 51 și 53 din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Pe cale de consecință, se îngreșește și dreptul la muncă al persoanei în cauză care se află în imposibilitate de a-și exercita profesia corespunzătoare pregătirii sale, prevăzut de art. 41 din Constituție.

Din interpretarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 333/2003, coroborate cu cele ale art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.010/2004, rezultă că unei persoane juridice i se impun condiții speciale în vederea obținerii licenței de funcționare, iar prin faptul că neacordarea avizului nu se motivează, persoana juridică nu poate să înlăture cauza care a condus la imposibilitatea desfășurării activității sale, neștiind motivul direct. Se încalcă, astfel, prevederile art. 45 din Constituție, precum și cele ale art. 2, 7 și 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Se mai arată că, pentru aceleași motive, sunt încălcate și art. 5 și 9 din Legea nr. 21/1996, iar art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.010/2004 „este vădit abuziv, întrucât [neacordarea avizului] nu este condiționată de existența unui dosar de cercetare penală aflat pe rolul organelor penale competente care să poată justifica nemotivarea refuzului Serviciului Român de Informații de a emite avizul”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât se bazează pe premisa greșită că art. 20 alin. (2) din Legea nr. 333/2003 prevede că neacordarea avizului prealabil al Serviciului Român de Informații să fie nemotivată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că textul de lege nu conține

dispoziții contrare dreptului părților interesate de a se adresa justiției și de a beneficia de un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 20 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 22 iulie 2003, cu modificările aduse prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2005 pentru modificarea lit. h) a art. 17 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate și pentru modificarea și completarea Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 10 martie 2005, ordonanță aprobată prin Legea nr. 151/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 25 mai 2005.

Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 20: „(1) *Societățile specializate de pază și protecție sunt societăți comerciale private care se constituie și funcționează potrivit legislației comerciale și prevederilor prezentei legi, având ca obiect de activitate paza obiectivelor, bunurilor sau valorilor, paza transporturilor de bunuri și valori importante, în condiții de maximă siguranță a acestora, precum și protecția persoanelor.*

(2) *Societățile specializate de pază și protecție funcționează în baza licenței eliberate de Inspectoratul General al Poliției Române, cu avizul prealabil al Serviciului Român de Informații, pentru cel puțin unul dintre obiectele de activitate prevăzute la alin. (4), care poate fi reînnoită la fiecare 3 ani. Retragera avizului prealabil al Serviciului Român de Informații poate constitui temei pentru anularea licenței de funcționare.*

(3) *Pentru obținerea licenței de funcționare este necesară întrunirea următoarelor condiții:*

a) *prezentarea regulamentului de organizare și funcționare a societății;*

b) *prezentarea listei cu mijloacele materiale, tehnice, de transport, de comunicații, cu mijloacele audio-video, aparatura de recunoaștere și identificare, sistemele de alarmă împotriva efracției, sistemele de cronometrare și numărare, cu centrele de supraveghere și dispeceratele, tehnica de calcul și softul utilizat, cu armamentul și alte mijloace tehnice care vor face parte din dotarea societății, în funcție de obiectul de activitate;*

c) *prezentarea dovezilor de înregistrare cu denumirea societății și a însemnelor distinctive înregistrate la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci;*

d) *prezentarea notificării prin care se încunoștințează consiliul județean sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București despre faptul că societatea va avea sediul social în zona de responsabilitate a acestora;*

e) *prezentarea dovezii de achitare a taxei pentru obținerea licenței de funcționare;*

f) *prezentarea atestatului profesional pentru persoanele care execută activități de pază și protecție.*

(4) *Societățile specializate de pază și protecție pot avea unul sau mai multe dintre următoarele obiecte de activitate:*

a) *servicii de pază a obiectivelor, bunurilor și valorilor, precum și servicii de consultanță în domeniu;*

b) *servicii de pază a transporturilor de bunuri și valori importante, precum și servicii de consultanță în domeniu;*

c) *servicii de protecție personală specializată, denumită gardă de corp, și servicii de consultanță în domeniu.*

(5) *Prin servicii de pază se înțelege:*

a) *paza proprietății împotriva accesului neautorizat sau a ocupării abuzive;*

b) *paza proprietății împotriva furturilor, a distrugerilor, incendiilor, precum și a altor acțiuni producătoare de pagube materiale;*

c) *detectarea substanțelor, armelor, explozibililor sau a materialelor de orice natură care pot provoca o pagubă;*

d) *paza proprietății intelectuale;*

e) *paza mediului înconjurător;*

f) *furnizarea către autoritățile competente a informațiilor legate de incidentele apărute în timpul activității de pază.*

(6) *Prin servicii de pază a transporturilor de bunuri și valori importante se înțelege:*

a) *organizarea și asigurarea pazei transportului terestru, pe apă sau aerian al unor bunuri de importanță deosebită, valori sau al oricărui alt obiect pe care beneficiarul serviciului îl denumeste astfel;*

b) *organizarea și asigurarea pazei transportului unor date și informații, indiferent de suportul pe care acestea se află și de modalitatea aleasă pentru transmitere;*

c) *organizarea și asigurarea, potrivit legislației în vigoare, a protejării mijloacelor de comunicații;*

d) *organizarea și asigurarea transportului pentru persoanele care solicită să fie transportate în condiții de maximă siguranță;*

e) *furnizarea către autoritățile competente a datelor despre incidentele apărute în timpul activității de transport.*

(7) *Prin serviciu de protecție specializată a persoanei — gardă de corp — se înțelege:*

a) *protejarea vieții și integrității corporale a persoanei aflate sub protecție;*

b) *protejarea persoanei aflate sub protecție împotriva hărțuirii, pedepsită de lege;*

c) *protejarea persoanei aflate sub protecție în timpul transportului;*

d) *furnizarea către autoritățile competente a informațiilor legate de incidentele apărute în timpul activității de protecție.*

(8) Prin serviciu de consultanță se înțelege:

a) asistență cu privire la activitățile care fac obiectul prevederilor alin. (5)—(7);

b) întocmirea de analize, evaluări și rapoarte asupra riscurilor la adresa securității persoanei, proprietății sau mediului.

(9) Conducătorul societății specializate de pază și protecție trebuie să obțină avizul inspectoratului de poliție județean sau al Direcției generale de poliție a municipiului București, după caz, în a cărei rază teritorială își are sediul societatea respectivă.

(10) Unitatea de poliție competentă poate acorda avizul persoanei prevăzute la alin. (9), care are cetățenie română sau cetățenia unuia dintre statele membre ale Uniunii Europene ori ale Spațiului Economic European, a împlinit vârsta de 21 de ani, posedă pregătire corespunzătoare atribuțiilor ce îi revin, este cunoscută ca având o bună conduită cetățenească și nu a suferit condamnări pentru infracțiuni săvârșite cu intenție.”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu următoarele dispoziții constituționale: art. 21 privind accesul la justiție, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 45 referitor la libertatea economică, art. 51 privind dreptul de petiționare, art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 135 referitor la economie. Sunt invocate, totodată, și prevederile art. 2, 7 și 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Criticile autorului excepției se întemeiază, în esență, pe faptul că alin. (2) al art. 20 din Legea nr. 333/2003, care prevede că societățile specializate de pază și protecție pot funcționa în baza licenței eliberate de Inspectoratul General al Poliției Române, cu avizul prealabil al Serviciului Român de Informații, „crează

posibilitatea ca Serviciul Român de Informații să nu-și motiveze neacordarea avizului”.

Analizând aceste critici, Curtea reține că dispozițiile legale menționate prevăd condiționarea funcționării societăților specializate de pază și protecție de licența eliberată de Inspectoratul General al Poliției Române, cu avizul prealabil al Serviciului Român de Informații, fără a institui și alte obligații în cazul neacordării acestuia, cum ar fi nemotivarea neacordării avizului. Existența unei astfel de prevederi în Normele metodologice privind eliberarea, reînnoirea, suspendarea și anularea licențelor de funcționare pentru societățile specializate de pază și protecție, avizarea conducătorilor și atestarea agenților de pază, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.010 din 25 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 722 din 10 august 2004, excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curte. În consecință, nu poate fi vorba de o contrarietate a prevederilor legale criticate cu dispozițiile din Constituție și din documentele internaționale invocate în susținerea excepției, reglementarea obligativității avizului prealabil al Serviciului Român de Informații pentru funcționarea societăților specializate de pază și protecție fiind rezultatul opțiunii legiuitorului.

Prin Decizia nr. 384 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2007, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 333/2003. S-a reținut prin această decizie că textul legal criticat nu prevede nicio situație în care neacordarea sau retragerea avizului Serviciului Român de Informații nu ar trebui motivată, iar motivele nu ar putea fi aduse la cunoștința părții interesate ori instanței judecătorești investite cu soluționarea unui eventual litigiu.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Axa Vip Protect” — S.R.L. și Constantin Alexa în Dosarul nr. 39/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN

privind publicarea rezoluțiilor Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite nr. 1.521 (2003), nr. 1.688 (2006) și nr. 1.792 (2007) privind situația din Liberia

În baza art. 3 din Legea nr. 206/2005 privind punerea în aplicare a unor sancțiuni internaționale, în temeiul art. 4 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 100/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — (1) Se dispune publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a următoarelor rezoluții ale Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite:

a) Rezoluția Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite nr. 1.521 (2003) privind situația din Liberia, prevăzută în anexa nr. 1;

b) Rezoluția Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite nr. 1.688 (2006) privind situația din Liberia, prevăzută în anexa nr. 2;

c) Rezoluția Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite nr. 1.792 (2007) privind situația din Liberia, prevăzută în anexa nr. 3.

(2) Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Ministrul afacerilor externe,
Lazăr Comănescu

București, 27 iunie 2008.
Nr. A/5.996.

ANEXA Nr. 1

REZOLUȚIA Nr. 1.521 (2003) privind situația din Liberia, adoptată de Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite în cadrul celei de-a 4.890-a întruniri, la 22 decembrie 2003

Consiliul de Securitate, amintind rezoluțiile sale anterioare și declarațiile președintelui Consiliului referitoare la situația din Liberia și Africa de Vest, luând notă de rapoartele Comisiei de experți privind Liberia a Organizației Națiunilor Unite din 7 august 2003 (S/2003/779) și 28 octombrie 2003 (S/2003/937 și S/2003/937/Add.1), înaintate potrivit Rezoluției nr. 1.478 (2003),

exprimându-și serioasa îngrijorare față de concluziile Comisiei de experți privind continuarea încălcării măsurilor impuse prin Rezoluția nr. 1.343 (2001), în special prin achiziția de arme,

salutând Acordul general de pace semnat de fostul Guvern al Liberiei, Liberienii Uniți pentru Reconciliere și Democrație (*LURD*) și Mișcarea pentru Democrație în Liberia (*MIDEL*) la 18 august 2003 la Accra și preluarea de către Guvernul național de tranziție a mandatului său, sub conducerea președintelui Gyude Bryant, la 14 octombrie 2003,

solicitând tuturor statelor din regiune, în special Guvernului național de tranziție al Liberiei, să colaboreze pentru consolidarea unei păci regionale durabile, inclusiv prin Comunitatea Economică a Statelor Vest-Africane (*COESVA*), Grupul Internațional de Contact pentru Liberia, Uniunea Fluviului Mano și Procesul Rabat,

luând notă cu îngrijorare de faptul că încă nu au fost implementate în întreaga Liberie acordul de încetare a focului și Acordul general de pace și că o mare parte din teritoriul țării rămâne în afara autorității Guvernului național de tranziție al Liberiei, în special acele zone în care Misiunea Organizației Națiunilor Unite în Liberia (*UNMIL*) nu a fost încă trimisă,

recunoscând faptul că legătura dintre exploatarea ilegală a unor resurse naturale ca diamantele și lemnul, comerțul ilicit cu asemenea resurse și proliferarea și traficul de arme ilegale reprezintă o sursă majoră de întreținere și exacerbare a conflictelor în Africa de Vest, în special în Liberia,

stabilind că situația din Liberia și proliferarea în subregiune a armelor și a actorilor armați nestatali, inclusiv a mercenarilor, continuă să constituie o amenințare la adresa păcii și securității internaționale din Africa de Vest, în special la adresa procesului de pace din Liberia,

acționând potrivit cap. VII din Carta Organizației Națiunilor Unite, amintind Rezoluția sa nr. 1.343 (2001) din 7 martie 2001, Rezoluția sa nr. 1.408 (2002) din 6 mai 2002, Rezoluția sa nr. 1.478 (2003) din 6 mai 2003, Rezoluția sa nr. 1.497 (2003) din 1 august 2003 și Rezoluția sa nr. 1.509 (2003) din 19 septembrie 2003,

luând notă de faptul că schimbarea situației din Liberia, datorată în special plecării fostului președinte Charles Taylor și formării Guvernului național de tranziție al Liberiei, și progresele înregistrate de procesul de pace din Sierra Leone impun ca hotărârea Consiliului de a acționa potrivit cap. VII să fie modificată pentru a reflecta această schimbare a circumstanțelor:

1. hotărăște să înceteze interdicțiile impuse de paragrafele 5, 6 și 7 ale Rezoluției nr. 1.343 (2001) și de paragrafele 17 și 28 ale Rezoluției nr. 1.478 (2003) și să dizolve comisia înființată potrivit Rezoluției nr. 1.343 (2001);

2. (a) hotărăște ca toate statele să ia măsurile necesare pentru a preveni vânzarea sau furnizarea către Liberia de către cetățenii lor, de pe teritoriile lor, folosind vasele sau aeronavele aflate sub pavilionul lor, de arme sau materiale auxiliare de orice

tip, inclusiv arme și muniție, vehicule și echipament militar, echipament paramilitar și piese de schimb pentru cele menționate mai sus, indiferent dacă își au sau nu originea pe teritoriile lor;

(b) hotărăște ca toate statele să ia măsurile necesare pentru a preveni furnizarea către Liberia de către cetățenii lor sau de pe teritoriile lor de instruire sau asistență tehnică legată de furnizarea, fabricarea, întreținerea sau utilizarea articolelor din subparagraful (a) de mai sus;

(c) reafirmă că măsurile din subparagrafele (a) și (b) de mai sus se aplică oricărui tip de vânzare sau furnizare de arme și materiale auxiliare către orice beneficiar din Liberia, inclusiv tuturor actorilor nonstatali, cum ar fi LURD și MIDEL, și tuturor fostelor și actualelor miliții și grupuri armate;

(d) hotărăște că măsurile impuse prin subparagrafele (a) și (b) de mai sus nu se aplică furnizării de arme și materiale auxiliare, instruire și asistență tehnică destinate exclusiv susținerii și utilizării de către UNMIL;

(e) hotărăște că măsurile impuse prin subparagrafele (a) și (b) de mai sus nu se aplică furnizării de arme și materiale auxiliare, instruire și asistență tehnică destinate exclusiv susținerii și utilizării în cadrul unui program internațional de reformă și instruire pentru forțele armate și poliția din Liberia, conform aprobării prealabile a Comitetului înființat prin paragraful 21 de mai jos (*Comitetul*);

(f) hotărăște că măsurile impuse prin subparagrafele (a) și (b) de mai sus nu se aplică furnizării de echipament militar neletal destinat exclusiv utilizării în scopuri umanitare și de apărare și furnizării de asistență sau instruire tehnică auxiliară, conform aprobării prealabile a Comisiei;

(g) afirmă că măsurile impuse prin subparagraful (a) de mai sus nu se aplică îmbrăcăminte de protecție, inclusiv jachetelor antiglonț și căștilor militare, exportate temporar în Liberia de personalul Organizației Națiunilor Unite, de reprezentanții presei, lucrătorii umanitari și de dezvoltare și personalul asociat, exclusiv pentru uzul personal;

3. cere ca toate statele din Africa de Vest să adopte măsuri pentru a împiedica persoanele și grupurile armate să le folosească teritoriile pentru a pregăti și comite atacuri asupra țărilor vecine și să se abțină de la orice acțiune care ar putea contribui la destabilizarea suplimentară a situației din subregiune;

4. (a) hotărăște, de asemenea, ca toate statele să adopte măsurile necesare pentru a împiedica intrarea sau tranzitarea teritoriilor lor de către asemenea persoane, desemnate de Comitet, care constituie o amenințare la adresa procesului de pace din Liberia sau care sunt angajate în activități care au ca scop subminarea păcii și stabilității din Liberia și din subregiune, inclusiv de către acei membri de rang înalt ai guvernului fostului președinte Charles Taylor, soțiile lor și membrii fostelor forțe armate ale Liberiei care păstrează legături cu fostul președinte Charles Taylor, acele persoane despre care Comitetul a stabilit că încalcă paragraful 2 de mai sus și orice alte persoane sau persoane asociate unor entități care furnizează sprijin militar sau financiar grupurilor armate rebele din Liberia sau din țările din regiune, cu condiția ca nimic din acest paragraf să nu oblige un stat să refuze intrarea cetățenilor săi pe teritoriul său;

(b) hotărăște că măsurile din paragraful 4 (a) vor continua să se aplice persoanelor deja desemnate conform paragrafului 7 (a) al Rezoluției nr. 1.343 (2001), în așteptarea desemnării de către Comitet, în conformitate cu paragraful 4 (a);

(c) hotărăște că măsurile impuse prin paragraful 4 (a) de mai sus nu se aplică în cazul în care Comitetul stabilește că o asemenea călătorie se justifică prin necesități umanitare, inclusiv prin obligații religioase, sau în cazul în care Comitetul concluzionează că o derogare ar servi în alt mod obiectivele rezoluțiilor Consiliului, în vederea instaurării păcii, stabilității și democrației în Liberia și a unei păci de durată în subregiune;

5. își exprimă disponibilitatea de a termina măsurile impuse prin paragrafele 2 (a) și (b), 4 (a), atunci când Consiliul va stabili că acordul de încetare a focului în Liberia este pe deplin respectat și menținut, că au fost finalizate dezarmarea, demobilizarea, reintegrarea, repatrierea și restructurarea sectorului de securitate, că sunt pe deplin implementate prevederile Acordului general de pace și că s-au înregistrat progrese semnificative în instaurarea și menținerea stabilității în Liberia și în subregiune;

6. hotărăște ca toate statele să adopte măsurile necesare pentru a preveni importarea directă sau indirectă a oricărui tip de diamant brut din Liberia către teritoriile lor, indiferent dacă aceste diamante provin sau nu din Liberia;

7. solicită Guvernului național de tranziție din Liberia să adopte urgent măsuri pentru introducerea unui regim al certificatelor de proveniență pentru comerțul cu diamante brute liberiene, regim care să fie eficient, transparent și verificabil la nivel internațional, în vederea participării la Procesul Kimberley, și să ofere Comitetului o descriere detaliată a regimului propus;

8. își exprimă disponibilitatea de a anula măsurile la care se face referire în paragraful 6 în cazul în care Comitetul, luând în considerare opinia experților, va hotărî că Liberia a introdus un regim transparent, eficient și verificabil la nivel internațional al certificatelor de proveniență pentru diamantele brute liberiene;

9. încurajează Guvernul național de tranziție al Liberiei să facă demersurile necesare pentru a se alătura Procesului Kimberley cât mai curând posibil;

10. hotărăște ca toate statele să adopte măsurile necesare pentru a împiedica importarea către teritoriile lor a oricăror tipuri de bușteni rotunzi și materiale lemnoase care provin din Liberia;

11. îndeamnă Guvernul național de tranziție din Liberia să își impună pe deplin autoritatea asupra zonelor de producție a materialelor lemnoase și să adopte măsurile necesare pentru a se asigura că veniturile guvernamentale provenite din industria lemnului liberiană nu sunt utilizate pentru a alimenta conflicte sau pentru a încălca în alt mod rezoluțiile Consiliului, ci sunt utilizate pentru scopuri legitime, în interesul poporului liberian, inclusiv pentru dezvoltare;

12. își exprimă disponibilitatea de a anula măsurile impuse prin paragraful 10 de îndată ce Consiliul va stabili că obiectivele din paragraful 11 au fost atinse;

13. încurajează Guvernul național de tranziție din Liberia să introducă mecanisme de supraveghere pentru industria lemnului care să promoveze practici de afaceri responsabile și să introducă mecanisme contabile și de audit transparente, pentru a se asigura că veniturile guvernamentale, inclusiv cele provenind de la Registrul internațional liberian al companiilor și vaselor, nu sunt folosite pentru întreținerea conflictelor sau cu încălcarea rezoluțiilor Consiliului, ci sunt folosite în scopuri legitime, în interesul poporului liberian, inclusiv pentru dezvoltare;

14. îndeamnă toate părțile Acordului general de pace din 18 august 2003 să își îndeplinească în totalitate angajamentele luate și responsabilitățile ce le revin în Guvernul național de tranziție din Liberia și să nu obstrucționeze restaurarea autorității Guvernului în întreaga țară, în special asupra resurselor naturale;

15. solicită statelor, organizațiilor internaționale relevante și celor care au posibilitatea să o facă să ofere asistență Guvernului național de tranziție din Liberia, în vederea atingerii obiectivelor din paragrafele 7, 11 și 13, inclusiv în promovarea practicilor de afaceri responsabile și sustenabile din punct de vedere ecologic în industria lemnului, și să ofere asistență cu privire la implementarea Moratoriului COESVA privind importul, exportul și fabricarea de arme de mici dimensiuni și ușoare în Africa de Vest, adoptat la Abuja la 31 octombrie 1998 (S/1998/1194, anexă);

16. încurajează Organizația Națiunilor Unite și pe alți donatori să sprijine autoritățile liberiene de aviație civilă, inclusiv prin asistență tehnică, în vederea creșterii profesionalismului personalului lor și a capacității lor de instruire, precum și în vederea respectării standardelor și practicilor Organizației Internaționale a Aviației Civile;

17. ia notă de înființarea de către Guvernul național de tranziție din Liberia a unui comitet de analiză cu sarcina de a stabili procedurile pentru îndeplinirea cererilor Consiliului de Securitate, în vederea terminării măsurilor impuse prin prezenta rezoluție;

18. hotărăște că măsurile din paragrafele 2, 4, 6 și 10 sunt stabilite pentru 12 luni de la data adoptării prezentei rezoluții, în afara cazului în care se ia o altă hotărâre, și că la sfârșitul acestei perioade Consiliul va reanaliza această poziție, va evalua progresele făcute în vederea atingerii obiectivelor din paragrafele 5, 7 și 11 și va decide corespunzător dacă aceste măsuri vor fi prelungite;

19. hotărăște să reanalizeze măsurile din paragrafele 2, 4, 6 și 10 până la 17 iunie 2004, să evalueze progresele făcute în vederea atingerii obiectivelor din paragrafele 5, 7 și 11 și să decidă corespunzător dacă aceste măsuri vor înceta;

20. hotărăște să reanalizeze la intervale regulate măsurile impuse prin paragrafele 6 și 10, pentru a le ridica cât de curând posibil, de îndată ce vor fi îndeplinite condițiile din paragrafele 7 și 11, pentru a genera venituri pentru reconstrucția și dezvoltarea Liberiei;

21. hotărăște să înființeze, potrivit regulii 28 din regulamentul său de procedură provizoriu, un Comitet al Consiliului de Securitate, alcătuit din toți membrii Consiliului, cu următoarele sarcini:

(a) să monitorizeze implementarea măsurilor din paragrafele 2, 4, 6 și 10, luând în considerare rapoartele Comisiei de experți înființate prin paragraful 22;

(b) să ceară de la toate statele, în special de la cele din subregiune, informații privind acțiunile întreprinse de acestea pentru implementarea eficientă a acestor măsuri;

(c) să analizeze și să ia decizii privind cererile de derogare stabilite prin paragrafele 2 (e), 2 (f) și 4 (c);

(d) să desemneze persoanele care fac obiectul măsurilor impuse prin paragraful 4 și să actualizeze această listă în mod regulat;

(e) să facă publice informațiile relevante prin mediile de informare adecvate, inclusiv lista menționată în subparagraful (d);

(f) să conceapă și să adopte măsuri adecvate, conform cadrului oferit de prezenta rezoluție, privind problemele încă nerezolvate sau chestiunile aduse în atenția sa, legate de măsurile impuse prin Rezoluția sa nr. 1.343 (2001), Rezoluția sa nr. 1.408 (2002) și Rezoluția sa nr. 1.478 (2003), atunci când aceste rezoluții erau în vigoare;

(g) să prezinte Consiliului rapoarte cu observații și recomandări;

22. cere secretarului general să înființeze, în termen de o lună de la data adoptării prezentei rezoluții, prin consultări cu Comitetul, pentru o perioadă de 5 luni, o comisie de experți alcătuită din maximum 5 membri, cu competența necesară pentru a îndeplini mandatul Comisiei descris în acest paragraf, folosind cât mai mult experiența membrilor Comisiei de experți înființate conform Rezoluției nr. 1.478 (2003), cu următoarele sarcini:

(a) să realizeze o misiune de evaluare ulterioară în Liberia și în statele vecine, pentru a investiga și alcătui un raport privind implementarea și orice încălcări ale măsurilor la care se face referire în paragrafele 2, 4, 6 și 10, inclusiv încălcările care implică mișcările rebele și țările vecine, inclusiv orice informații relevante pentru desemnarea de către Comitet a persoanelor descrise în paragraful 4 (a), inclusiv diversele surse de finanțare, cum ar fi resursele naturale, pentru comerțul ilicit de arme;

(b) să evalueze progresele făcute în vederea îndeplinirii obiectivelor descrise în paragrafele 5, 7 și 11;

(c) să raporteze Consiliului, prin Comitet, cel târziu pe 30 mai 2004, prezentând observații și recomandări, inclusiv, printre altele, soluții pentru minimizarea impactului umanitar și socioeconomic al măsurilor impuse prin paragraful 10;

23. salută disponibilitatea UNMIL, în limita capacității sale, a zonelor sale de mobilizare și fără prejudicierea mandatului său, de îndată ce este pe deplin mobilizată și își îndeplinește în totalitate funcțiile de bază, de a sprijini Comitetul înființat prin paragraful 21 și Comisia de experți înființată prin paragraful 22 în monitorizarea măsurilor din paragrafele 2, 4, 6 și 10 și cere Misiunii Organizației Națiunilor Unite din Sierra Leone și Misiunii Organizației Națiunilor Unite din Coasta de Fildeș, în mod similar, fără prejudicierea capacității lor de a-și îndeplini respectivele mandate, să sprijine Comitetul și Comisia de experți prin furnizarea către Comitet și Comisia a tuturor informațiilor relevante pentru implementarea măsurilor din paragrafele 2, 4, 6 și 10, în contextul unei mai bune colaborări între misiunile și oficiile Organizației Națiunilor Unite din Africa de Vest;

24. încurajează Guvernul național de tranziție din Liberia să adopte, cu sprijinul UNMIL, măsurile necesare pentru a sensibiliza populația liberiană față de motivația măsurilor din prezenta rezoluție, inclusiv față de criteriile pentru încetarea lor;

25. cere secretarului general să prezinte Consiliului până la 30 mai 2004 un raport bazat pe informații din toate sursele relevante, inclusiv de la Guvernul național de tranziție din Liberia, UNMIL și COESVA, privind progresele înregistrate în vederea atingerii obiectivelor descrise în paragrafele 5, 7 și 11;

26. hotărăște să rămână activ sesizat cu această chestiune.

ANEXA Nr. 2

REZOLUȚIA Nr. 1.688 (2006)
privind situația din Liberia, adoptată de Consiliul de Securitate
al Organizației Națiunilor Unite în cadrul celei de-a 5.467-a întruniri, la 16 iunie 2006

Consiliul de Securitate,

amintind rezoluțiile sale anterioare și declarațiile președintelui Consiliului referitoare la situația din Liberia, Sierra Leone și Africa de Vest, în special Rezoluția sa nr. 1.470 (2003) din 28 martie 2003, Rezoluția sa nr. 1.508 (2003) din 19 septembrie 2003, Rezoluția sa nr. 1.537 (2004) din 30 martie 2004 și Rezoluția sa nr. 1.638 (2005) din 11 noiembrie 2005,

amintind că, printr-un acord între Organizația Națiunilor Unite și Guvernul din Sierra Leone (*Acordul*), a fost înființată Curtea Specială pentru Sierra Leone (*Curtea Specială*) pe 16 ianuarie 2002, potrivit Rezoluției sale nr. 1.315 (2000) din 14 august 2000,

amintind art. 10 al Acordului, potrivit căruia Curtea Specială se poate întruni în afara sediului său dacă va considera acest lucru necesar pentru exercitarea eficientă a funcțiilor sale, și amintind, de asemenea, regula 4 din Regulamentul de procedură și probă al Curții Speciale, potrivit căreia președintele Curții Speciale poate autoriza o instanță sau un judecător să își exercite funcțiile în afara sediului Curții Speciale,

amintind hotărârea Consiliului de a pune capăt impunității, de a instaura statul de drept, de a promova respectul pentru drepturile omului și de a restabili și menține pacea și securitatea internațională, potrivit dreptului internațional și obiectivelor și principiilor Cartei,

exprimându-și aprecierea față de președintele liberian Johnson-Sirleaf pentru decizia sa curajoasă de cere transferul fostului președinte Taylor, pentru ca acesta să poată fi judecat la Curtea Specială,

exprimându-și aprecierea față de președintele Obasanjo al Nigeriei pentru decizia sa de a facilita transferul fostului președinte Taylor și luând notă de rolul jucat de Nigeria în instaurarea și promovarea păcii în Liberia și în subregiune, inclusiv de decizia președintelui Obasanjo din 2003 de a facilita scoaterea fostului președinte Taylor din Liberia, ceea ce a permis Acordului general de pace să intre în vigoare, și recunoscând contribuția Comunității Economice a Statelor Vest-Africane (COESVA) în această privință,

recunoscând faptul că lucrările de la Curtea Specială în cauza împotriva fostului președinte Taylor vor contribui la instaurarea adevărului și a reconcilierii în Liberia și în subregiune,

exprimând faptul că își menține angajamentul de a sprijini guvernele din Liberia și Sierra Leone în eforturile acestora de a construi o societate mai stabilă, prosperă și dreaptă,

reiterându-și aprecierea față de activitatea esențială a Curții Speciale și contribuția sa vitală la instaurarea statului de drept în Sierra Leone și în subregiune,

salutând transferul fostului președinte Taylor la Curtea Specială pe 29 martie 2006 și luând notă de faptul că, în prezent, procesul fostului președinte Taylor nu poate avea loc în subregiune din cauza implicațiilor de securitate care ar apărea dacă ar fi reținut la Curtea Specială din Freetown,

luând notă de faptul că procesul fostului președinte Taylor nu poate avea loc la sediul Tribunalului Penal Internațional pentru Rwanda din cauza angajării totale a acestuia în strategia de finalizare și că nu există în Africa alte tribunale penale internaționale pentru procesul fostului președinte Taylor,

luând notă de schimbul de scrisori dintre președintele Curții Speciale și ministrul afacerilor externe al Regatului Olandei din 29 martie 2006 (*schimbul de scrisori din 29 martie 2006*),

luând notă și de Memorandumul de înțelegere dintre Curtea Specială și Curtea Penală Internațională din 13 aprilie 2006 (*Memorandumul din 13 aprilie 2006*),

luând notă de faptul că fostul președinte Taylor a fost adus în fața Curții Speciale la sediul său din Freetown și stabilind că prezența în continuare a fostului președinte Taylor în subregiune reprezintă un obstacol pentru stabilitate și o amenințare la adresa păcii din Liberia și Sierra Leone și a păcii și securității internaționale din regiune,

acționând potrivit cap. VII din Carta Organizației Națiunilor Unite:

1. ia notă de intenția președintelui Curții Speciale de a autoriza o cameră de judecată să își exercite funcțiile în altă parte decât la sediul Curții Speciale și de cererea sa adresată Guvernului Olandei de a găzdui procesul, inclusiv orice recurs;

2. salută disponibilitatea Guvernului Olandei, exprimată în schimbul de scrisori din 29 martie 2006, de a găzdui Curtea Specială pentru detenția și judecarea fostului președinte Taylor, inclusiv pentru orice recurs;

3. ia notă de disponibilitatea Curții Penale Internaționale, la solicitarea Curții Speciale, potrivit Memorandumului din 13 aprilie 2006, de a permite utilizarea sediului său pentru detenția și judecarea fostului președinte Taylor de către Curtea Specială, inclusiv pentru orice recurs;

4. cere tuturor statelor să coopereze în acest scop, în special pentru a asigura venirea fostului președinte Taylor în Olanda în vederea judecării sale de către Curtea Specială, și încurajează toate statele, de asemenea, să se asigure că, la cererea Curții Speciale, toate dovezile sau martorii sunt imediat puși la dispoziția Curții Speciale în acest scop;

5. cere secretarului general, ca o chestiune prioritară, să sprijine finalizarea tuturor procedurilor legale și practice, inclusiv pentru transferul fostului președinte Taylor la Curtea Specială din Olanda, oferind facilitățile necesare pentru desfășurarea procesului, în consultare cu Curtea Specială și Guvernul Olandei;

6. cere Curții Speciale, cu sprijinul secretarului general și al statelor relevante, să facă lucrările procesului accesibile populației din subregiune, inclusiv prin legătură video;

7. hotărăște că, în timpul transferului fostului președinte Taylor și pe durata șederii lui în Olanda, Curtea Specială va avea o jurisdicție exclusivă asupra acestuia în ceea ce privește chestiunile conforme cu statutul Curții Speciale și că Olanda nu își va exercita jurisdicția asupra fostului președinte Taylor, cu excepția existenței unui acord expres cu Curtea Specială;

8. hotărăște în continuare că Guvernul Olandei va facilita implementarea hotărârii Curții Speciale de a organiza procesul fostului președinte Taylor în Olanda, în special astfel:

(a) permițând detenția și judecarea în Olanda a fostului președinte Taylor de către Curtea Specială;

(b) facilitând, la cererea Curții Speciale, transportul fostului președinte Taylor în Olanda în afara zonelor aflate sub autoritatea Curții Speciale;

(c) permițând înfățișarea martorilor, experților și a altor persoane a căror prezență este solicitată la Curtea Specială, potrivit aceluiași condiții și proceduri aplicabile Tribunalului Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie;

9. hotărăște că măsurile impuse prin paragraful 4 (a) al Rezoluției 1.521 (2003) din 22 decembrie 2003 nu se aplică fostului președinte Taylor pentru călătoriile legate de procesul său în fața Curții Speciale sau legate de executarea sentinței și, de asemenea, nu se aplică călătoriilor oricărui martori a căror prezență este solicitată la proces;

10. amintește că toate costurile rezultate în urma judecării fostului președinte Taylor în Olanda sunt cheltuieli ale Curții Speciale în sensul art. 6 al Acordului și că nicio cheltuială suplimentară nu poate fi realizată de nicio altă parte fără acordul său anterior;

11. amintește scrisoarea secretarului general din 5 aprilie 2006 și își reiterează apelul adresat statelor de a contribui generos față de Curtea Specială și ia notă cu apreciere de statele care au făcut aceasta în trecut;

12. hotărăște să rămână activ sesizat cu această chestiune.

REZOLUȚIA Nr. 1.792 (2007)
privind situația din Liberia, adoptată de Consiliul de Securitate
al Organizației Națiunilor Unite în cadrul celei de-a 5.810-a întruniri, la 19 decembrie 2007

Consiliul de Securitate,

amintind rezoluțiile sale anterioare și declarațiile președintelui Consiliului referitoare la situația din Liberia și Africa de Vest, salutând progresele susținute făcute din ianuarie 2006 de Guvernul Liberiei în reconstrucția Liberiei în interesul tuturor liberienilor, cu sprijinul comunității internaționale,

amintind hotărârea sa de a nu reînnoi măsurile din paragraful 10 al Rezoluției nr. 1.521 (2003) privind buștenii rotunzi și produsele lemnoase provenind din Liberia și subliniind faptul că progresele Liberiei din sectorul lemnului trebuie să continue cu implementarea eficientă și aplicarea Legii reformei silvice naționale, promulgată la 5 octombrie 2006, în special în ce privește determinarea drepturilor funciare și regimul ocupării terenurilor, cu conservarea și protejarea biodiversității, și prin procesul de acordare a contractelor pentru operațiuni silvice comerciale,

amintind hotărârea sa de a înceta măsurile din paragraful 6 al Rezoluției nr. 1.521 (2003) privind diamantele,

salutând participarea Guvernului Liberiei la Schema de certificare a Procesului Kimberley, luând notă de implementarea de către Liberia a controalelor interne necesare și a altor cerințe ale Procesului Kimberley și cerând Guvernului Liberiei să continue să acționeze cu perseverență pentru a asigura eficiența acestor controale,

subliniind rolul important jucat în continuare de Misiunea Organizației Națiunilor Unite în Liberia (*UNMIL*) în îmbunătățirea securității în Liberia și în sprijinirea Guvernului în vederea impunerii autorității sale în întreaga țară, în special în regiunile de producție a materialelor lemnoase și a diamantelor și în zonele de frontieră,

luând notă de raportul Comisiei de experți a Organizației Națiunilor Unite privind Liberia din 5 decembrie 2007 (S/2007/689, anexă), inclusiv chestiunile privind diamantele, materialul lemnos, sancțiunile individualizate, armele și securitatea,

după reanalizarea măsurilor impuse prin paragrafele 2 și 4 ale Rezoluției nr. 1.521 (2003) și prin paragraful 1 al Rezoluției nr. 1.532 (2004) și a progreselor înregistrate în vederea îndeplinirii condițiilor stabilite prin paragraful 5 al Rezoluției nr. 1.521 (2003), concluzionând că progresele făcute în acest scop sunt insuficiente,

subliniind hotărârea sa de a sprijini Guvernul Liberiei în eforturile sale de a îndeplini aceste condiții și încurajându-i pe donatori să procedeze la fel,

îndemnând toate părțile să sprijine Guvernul Liberiei în identificarea și implementarea măsurilor care vor asigura progresul, în vederea îndeplinirii condițiilor stabilite prin paragraful 5 al Rezoluției nr. 1.521 (2003),

stabilind că, în ciuda progreselor semnificative înregistrate în Liberia, situația de aici continuă să constituie o amenințare la adresa păcii și securității internaționale din regiune,

acționând potrivit cap. VII din Carta Organizației Națiunilor Unite:

1. hotărăște, pe baza evaluării progreselor făcute până la această dată în vederea îndeplinirii condițiilor pentru încetarea măsurilor impuse prin Rezoluția nr. 1.521 (2003):

(a) să reînnoiască măsurile privind armele, impuse prin paragraful 2 al Rezoluției nr. 1.521 (2003) și modificate prin paragrafele 1 și 2 ale Rezoluției nr. 1.683 (2006) și prin paragraful 1 (b) al Rezoluției nr. 1.731 (2006), și să reînnoiască măsurile privind călătoriile, impuse prin paragraful 4 al Rezoluției nr. 1.521 (2003) pentru o perioadă de 12 luni de la data adoptării prezentei rezoluții;

(b) că statele membre vor anunța Comitetul înființat prin paragraful 21 al Rezoluției nr. 1.521 (2003) (*Comitetul*) în cazul livrării oricăror arme și materiale auxiliare furnizate potrivit paragrafelor 2 (e) sau 2 (f) ale Rezoluției nr. 1.521 (2003), paragrafului 2 al Rezoluției nr. 1.683 (2006) sau paragrafului 1 (b) al Rezoluției nr. 1.731;

(c) să reanalizeze oricare dintre măsurile de mai sus, la cererea Guvernului Liberiei, de îndată ce Guvernul raportează Consiliului că au fost îndeplinite condițiile prevăzute în Rezoluția nr. 1.521 (2003) în vederea încetării măsurilor și oferă Consiliului informații care să justifice evaluarea sa;

2. amintește că măsurile impuse prin paragraful 1 al Rezoluției nr. 1.532 (2004) rămân în vigoare, ia notă cu îngrijorare de concluziile Comisiei de experți privind lipsa de progrese în această privință și solicită Guvernului Liberiei să continue să facă toate eforturile necesare pentru a-și îndeplini obligațiile;

3. își reconfirmă intenția de a reanaliza măsurile impuse prin paragraful 1 al Rezoluției nr. 1.532 (2004) cel puțin o dată pe an;

4. salută sprijinul acordat de UNMIL Guvernului din Liberia prin patrularea alături de Autoritatea de Dezvoltare Silvică, vizând întărirea controlului guvernamental în zonele împădurite;

5. hotărăște să prelungească mandatul actualei Comisii de experți numite conform paragrafului 1 al Rezoluției nr. 1.760 (2007) până la 20 iunie 2008, având următoarele sarcini:

(a) să realizeze o misiune de evaluare ulterioară în Liberia și în statele vecine, pentru a investiga și alcătui un raport privind implementarea și orice încălcări ale măsurilor impuse prin Rezoluția nr. 1.521 (2003) și reînnoite prin paragraful 1 de mai sus, incluzând orice informație relevantă pentru desemnarea de către Comitet a persoanelor descrise în paragraful 4 (a) al Rezoluției nr. 1.521 (2003) și în paragraful 1 al Rezoluției nr. 1.532 (2004), incluzând diversele surse de finanțare, cum ar fi din resurse naturale, pentru comerțul ilicit de arme;

(b) să evalueze impactul și eficiența măsurilor impuse prin paragraful 1 al Rezoluției nr. 1.532 (2004), în special cu privire la proprietățile fostului președinte Charles Taylor;

(c) să evalueze implementarea legislației silvice adoptate de Congresul Liberian la 19 septembrie 2006 și promulgate de președintele Johnson-Sirleaf la 5 octombrie 2006;

(d) să evalueze respectarea de către Liberia a Schemei de certificare a Procesului Kimberley și să coopereze cu Procesul Kimberley pentru a evalua această respectare;

(e) să raporteze Consiliului, prin intermediul Comitetului, până la 1 iunie 2008, asupra tuturor problemelor enumerate în acest paragraf și să țină la curent în mod informal Comitetul, după necesitate, înainte de această dată, în special în privința progreselor din industria lemnului înregistrate de la ridicarea măsurilor prevăzute în paragraful 10 al Rezoluției nr. 1.521 (2003),

în iunie 2006, precum și în privința progreselor din sectorul diamantelor înregistrate de la ridicarea măsurilor prevăzute în paragraful 6 al Rezoluției nr. 1.521 (2003), în aprilie 2007;

(f) să coopereze activ cu alte grupuri de experți relevante, în special cu cel pentru Coasta de Fildeș, reînființat prin paragraful 8 al Rezoluției nr. 1.782 (2007), și cu Schema de certificare a Procesului Kimberley;

(g) să identifice și să facă recomandări privind zonele în care capacitatea statelor din regiune poate fi consolidată, în vederea facilitării implementării măsurilor impuse prin paragraful 4 al Rezoluției nr. 1.521 (2003) și prin paragraful 1 al Rezoluției nr. 1.532 (2004);

6. cere secretarului general să îi renumească pe actualii membri ai Comisiei de experți și să facă demersurile financiare și de securitate necesare pentru a sprijini activitatea Comisiei;

7. solicită tuturor statelor și Guvernului din Liberia să coopereze pe deplin cu Comisia de experți sub toate aspectele mandatului său;

8. încurajează Guvernul Liberiei să invite Procesul Kimberley să realizeze o inspecție în termen de un an de la participarea completă și implementarea de către Liberia a Schemei de certificare a Procesului Kimberley;

9. încurajează Procesul Kimberley să informeze, după necesitate, Consiliul de Securitate, prin Comitetul său, despre toate inspecțiile realizate în Liberia și despre evaluarea făcută asupra progreselor realizate de Guvernul liberian în implementarea Schemei de certificare a Procesului Kimberley;

10. hotărăște să rămână activ sesizat cu această chestiune.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE
PENTRU SERVICIILE COMUNITARE DE UTILITĂȚI PUBLICE

ORDIN

pentru modificarea Normelor privind autorizarea în domeniul montării și exploatarei sistemelor de repartizare a costurilor pentru încălzire și apă caldă de consum în imobile de tip condominiu, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Publice de Gospodărie Comunală nr. 259/2004

Având în vedere dispozițiile art. 15 alin. (1) și (2) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 16 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 671/2007,

în temeiul art. 4 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 671/2007, al art. 22 alin. (3) din Normele privind autorizarea în domeniul montării și exploatarei sistemelor de repartizare a costurilor pentru încălzire și apă caldă de consum în imobile de tip condominiu, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Publice de Gospodărie Comunală nr. 259/2004, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 16 alin. (9) din Legea nr. 51/2006, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice emite următorul ordin:

Art. I. — Alineatul (1) al articolului 22 din Normele privind autorizarea în domeniul montării și exploatarei sistemelor de repartizare a costurilor pentru încălzire și apă caldă de consum în imobile de tip condominiu, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Publice de Gospodărie Comunală nr. 259/2004, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 25 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Pentru eliberarea de autorizații autoritatea competentă percepe următoarele tarife:

a) 50 lei pentru analiza documentației depuse pentru fiecare tip de autorizație;

b) 400 lei pentru eliberarea autorizației de montare a sistemelor de repartizare a costurilor pentru încălzire;

c) 400 lei pentru eliberarea autorizației de exploatare a sistemelor de repartizare a costurilor pentru încălzire;

d) 400 lei pentru eliberarea autorizației de montare a sistemelor de repartizare a costurilor pentru apa caldă de consum;

e) 400 lei pentru eliberarea autorizației de exploatare a sistemelor de repartizare a costurilor pentru apa caldă de consum;

f) 200 lei pentru modificarea oricărui tip de autorizație;

g) 2.500 lei pentru ridicarea unei suspendări de autorizație.”

Art. II. — Tarifele prevăzute la art. I se vor aplica începând cu data de întâi a lunii următoare publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice,

Marian Cristinel Bîgiu

București, 16 iulie 2008.

Nr. 376.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XXVIII (28)

din 16 aprilie 2007

Dosar nr. 53/2006

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru examinarea recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la admisibilitatea căii de atac a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de fond prin care s-a dispus restituirea dosarului la procuror, în temeiul art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, în vederea refacerii actului de sesizare.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 88 de judecători din totalul de 116 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să fie admis în sensul de a se decide că hotărârea de desesizare, pronunțată în temeiul art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, prin care instanța dispune restituirea dosarului organului care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia, nu este supusă căii de atac a recursului și nici celei a apelului.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la problema admisibilității căii de atac a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de fond de restituire a dosarului la procuror, în temeiul art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, în vederea refacerii actului de sesizare.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că legea nu prevede calea de atac a recursului și nicio altă cale de atac împotriva hotărârii prin care instanța de fond dispune restituirea dosarului la procuror, în temeiul art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, în vederea refacerii actului de sesizare.

S-a motivat că acest punct de vedere se impune, deoarece, între hotărârile susceptibile să fie atacate cu recurs potrivit art. 385¹ din Codul de procedură penală, nu sunt menționate și cele prin care, constatându-se că sesizarea nu este făcută potrivit legii, se dispune restituirea dosarului în vederea refacerii actului de sesizare, iar prin alte dispoziții ale legii, cum este art. 300 din Codul de procedură penală, nu s-a reglementat o atare cale de atac, așa cum s-a prevăzut, prin art. 332 din același cod, posibilitatea atacării cu recurs a hotărârii prin care se dispune restituirea cauzei în vederea refacerii urmăririi penale.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au considerat legal sesizate cu recursul declarat împotriva hotărârii de restituire a cauzei la procuror, în temeiul art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, ca urmare a constatării neregularității actului de sesizare a instanței.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și au aplicat corect dispozițiile legii.

În conformitate cu art. 300 alin. 1 din Codul de procedură penală, instanța este datoare să verifice din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare, prevăzându-se, în cuprinsul alin. 2 al aceluiași articol, că, „în cazul când se constată că sesizarea nu este făcută potrivit legii, iar neregularitatea nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop, dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia”.

Este adevărat că, în concordanță cu principiul instituit prin art. 129 din Constituție, potrivit căruia „împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”, prin art. 17 din Legea nr. 304/2004, republicată, s-a prevăzut că „hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale”.

Tot astfel, trebuie subliniat că în cuprinsul art. 385¹ din Codul de procedură penală, în care sunt enumerate hotărârile supuse recursului, nu se prevede, prin nicio dispoziție, că ar face parte dintre acestea și hotărârea instanței de fond prin care se dispune restituirea dosarului la procuror, în temeiul art. 300 alin. 2 din același cod, pentru refacerea actului de sesizare.

Dar, este de observat că în însuși conținutul art. 332 din Codul de procedură penală, invocat în sprijinul punctului de vedere contrar, este prevăzută explicit calea de atac a recursului împotriva hotărârii de desesizare.

Astfel, în cuprinsul primelor două alineate ale art. 332 din Codul de procedură penală sunt reglementate cazurile de restituire pentru refacerea urmăririi penale, precizându-se de fiecare dată că instanța se desesizează și restituie cauza procurorului.

Această reglementare, specifică pentru cazurile de nerespectare a prevederilor legale referitoare la efectuarea unor acte de urmărire penală esențiale, care impune refacerea lor, nu poate fi decât corelativă celei de la art. 300 din Codul de procedură penală referitoare la verificarea sesizării instanței.

Într-adevăr, deși în art. 300 din Codul de procedură penală nu se regăsesc dispoziții asemănătoare celor pe care le conține art. 332 din același cod, potrivit cărora instanța se „desesizează”, iar hotărârea de desesizare poate fi atacată cu recurs, se constată că, totuși, din moment ce în alin. 2 al art. 300 se prevede că, în cazul când neregularitatea sesizării nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen, „dosarul se restituie organului care a întocmit actul de sesizare, în vederea refacerii acestuia”, o asemenea exprimare conține tot ideea de desesizare, redată în alte cuvinte, care reclamă același tratament ca și în cazurile la care se referă art. 332.

Așa fiind, ca urmare a sensului vădit de „desesizare” pe care îl are soluția de restituire a dosarului, în vederea refacerii actului de sesizare, reglementată de art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, se impune, ca și în cazurile de desesizare la care se referă alin. 1 și 2 ale art. 332 din același cod să fie aplicabile dispozițiile alin. 4 ale acestui din urmă articol, potrivit cărora „împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror și de orice persoană ale cărei interese au fost vătămăte prin hotărâre, în 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă”. Din interpretarea sistematică a ansamblului reglementărilor cuprinse în art. 300 și 332 din Codul de procedură penală rezultă că interesul ocrotit de legiuitor prin prevederea expresă a dreptului la recurs (potrivit art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală) trebuie să își

găsească o protecție similară și în situația reglementată de art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală.

De altfel, în raport cu identitatea de efecte ale sentințelor prin care se dispune restituirea cauzei la procuror, în vederea

refacerii urmăririi penale, în întregul ei sau a unor acte din cadrul acesteia, hotărârile ce se pronunță în temeiul art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală au caracter de desesizare, ca și cele la care se referă art. 332 alin. 1 și 2 din același cod.

În consecință, în temeiul art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004, republicată, precum și al art. 414² alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că hotărârea instanței de fond prin care se dispune restituirea dosarului la procuror, în temeiul art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, în vederea refacerii actului de sesizare, este supusă căii de atac a recursului, în termen de 3 zile, potrivit art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală.

PENTRU ACESTE MOTIVE

în numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Stabilesc că hotărârea instanței de fond prin care s-a dispus restituirea dosarului procurorului, în vederea refacerii actului de sesizare, în temeiul art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, este supusă căii ordinare de atac a recursului într-un termen de 3 zile de la pronunțare pentru cei prezenți și de la comunicare pentru cei lipsă, potrivit art. 332 alin. 4 din Codul de procedură penală.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 16 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. LXXIX (79)

din 5 noiembrie 2007

Dosar nr. 50/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-au întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, referitor la posibilitatea valorificării, pe calea executării silite, a imobilelor dobândite în temeiul prevederilor acestui articol.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 75 de judecători din totalul de 114 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii de admitere a acestuia în sensul de a se stabili că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995, imobilele dobândite în temeiul prevederilor acestui articol nu pot fi valorificate pe calea executării silite.

SECȚIILE UNITE,

În aplicarea dispozițiilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, referitor la posibilitatea valorificării pe cale silită a imobilelor dobândite în temeiul prevederilor acestui articol, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar, adoptând soluții diferite cu privire la înstrăinarea acestora în cazul procedurii executării silite.

Astfel, unele instanțe au considerat că interdicția înstrăinării prevăzută în art. 9 ultimul alineat din Legea nr. 112/1995 se extinde și asupra vânzării pe calea executării silite.

S-a relevat în acest sens că instituirea interdicției s-a făcut în considerarea bunului (*intuitu rei*), ceea ce ar include și cazul vânzării lui în cadrul procedurii executării silite.

S-a motivat că imobilul este inalienabil temporar, astfel că asupra lui nu se pot realiza acte de dispoziție și nici chiar acte de executare silită, subliniindu-se că ultimul gen de acte ar

reprezenta o modalitate indirectă de eludare a dispozițiilor legale care scot temporar din circuitul civil această categorie de bunuri.

S-a mai argumentat că legiuitorul folosește termenul generic de „înstrăinare”, ceea ce înseamnă că intenția sa a fost aceea de a exclude orice formă de transfer al dreptului de proprietate, atât cu titlu oneros, cât și cu titlu gratuit, neexistând nicio deosebire între înstrăinarea voluntară a imobilului dobândit în baza Legii nr. 112/1995, până la împlinirea termenului de 10 ani, și înstrăinarea în cadrul executării silite, care nu implică manifestarea de voință a debitorului.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că dispozițiile art. 9 ultimul alineat din lege prevăd o indisponibilizare temporară a imobilelor cumpărate în baza acestui act normativ, fără să le declare neurmăribile, astfel că acestea pot fi valorificate pe calea executării silite.

S-a mai susținut că noțiunea de „înstrăinare”, prevăzută în art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995, presupune o manifestare de voință în acest sens, respectiv intenția de a înstrăina,

concretizată în cadrul unui act juridic voluntar translativ de proprietate, cum sunt contractele de vânzare-cumpărare, de donație, de schimb etc.

Examinându-se punctele de vedere menționate în raport cu dispozițiile legale aplicabile se constată următoarele:

Potrivit art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995, „chiriașii titulari de contract ai apartamentelor ce nu se restituie în natură foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora pot opta, după expirarea termenului prevăzut la art. 14, pentru cumpărarea acestor apartamente cu plata integrală sau în rate a prețului”.

În alin. 8 al aceluiași articol se mai prevede că „apartamentele dobândite în condițiile alin. 1 nu pot fi înstrăinate 10 ani de la data cumpărării”.

Așadar, nerespectarea acestei ultime dispoziții legale imperative este sancționată de lege cu nulitatea absolută a actului de înstrăinare, nulitate ce poate fi invocată în orice stare a procesului de orice parte interesată și chiar din oficiu.

Sub acest aspect trebuie observat că, instituind o atare interdicție, legiuitorul face referire la „înstrăinare” în sensul de act juridic voluntar, prin care se transferă dreptul de proprietate asupra imobilului (vânzare-cumpărare, donație, schimb etc.).

Or, în înțelesul noțiunii de „înstrăinare” nu poate fi cuprinsă și executarea silită, care presupune un transfer forțat al dreptului de proprietate din patrimoniul debitorului urmărit către terțe persoane, în scopul obținerii sumelor de bani necesare îndeplinirii creditorului urmărit.

În această privință trebuie avut în vedere că în materia executării silite este aplicabil principiul instituit în art. 1718 din Codul civil, în conformitate cu care debitorul este ținut să răspundă pentru obligațiile sale cu toate bunurile mobile și imobile, evident cu excepțiile prevăzute de lege.

Or, această interdicție de înstrăinare nu echivalează cu scoaterea din circuitul civil a acestor imobile, ci se referă exclusiv la actele de dispoziție voluntară ale creditorului, nefiind vizată persoana debitorului care s-ar vedea eliberat astfel de plata unei creanțe cu o valoare substanțială.

Ca atare, apartamentele dobândite de chiriași în condițiile prevăzute în art. 9 alin. 1 din Legea nr. 112/1995, inalienabile timp de 10 ani de la data cumpărării, chiar dacă nu pot fi înstrăinate prin acte de voință ale beneficiarilor acestei dispoziții, sunt supuse totuși regimului executării silite, a cărei natură juridică diferă de aceea a oricărui contract de înstrăinare încheiat cu consimțământul celui care a devenit proprietar al bunului.

Dacă, în accepțiunea elementului *consimțământ*, esențial în orice act de înstrăinare încheiat de proprietarul bunului, se înțelege libera exprimare a voinței acestuia justificată de o cauză

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se decide că dispozițiile art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, se interpretează în sensul că imobilele dobândite în temeiul prevederilor acestui articol pot constitui obiect al executării silite.

PENTRU ACESTE MOTIVE

în numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dispozițiile art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, se interpretează în sensul că imobilele dobândite în temeiul prevederilor acestui articol pot constitui obiect al executării silite.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

pentru completarea Comisiei de negociere a Metodologiei privind utilizarea operelor muzicale prin comunicare publică, prin punerea la dispoziția publicului a operelor muzicale pe internet sau alte rețele de comunicații de date, cu fir sau fără fir, și drepturile patrimoniale cuvenite în mod corespunzător titularilor drepturilor de autor, constituită prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 128/2008

Având în vedere solicitarea Asociației Naționale a Internet Service Providerilor din România (A.N.I.S.P.), înregistrată la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor cu nr. SDG/1.806 din 8 iulie 2008, completată prin Adresa nr. SDG/1.806 din 9 iulie 2008, privind includerea sa în comisia de negociere, în conformitate cu dispozițiile art. 2 din Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 128/2008,

conform dispozițiilor art. 131 alin. (1)—(3) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de Referatul nr. SG/1.791 din 14 iulie 2008 al Direcției registre, gestiune colectivă și relații publice,

în baza prevederilor art. 7 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se completează Comisia de negociere a Metodologiei privind utilizarea operelor muzicale prin comunicare publică, prin punerea la dispoziția publicului a operelor muzicale pe internet sau alte rețele de comunicații de date, cu fir sau fără fir, și drepturile patrimoniale cuvenite în mod corespunzător titularilor drepturilor de autor, constituită prin Decizia nr. 128/2008 a directorului general al Oficiului Român

pentru Drepturile de Autor, în sensul că, din partea utilizatorilor, va participa la negocieri și Asociația Națională a Internet Service Providerilor din România (A.N.I.S.P.).

Art. 2. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, în conformitate cu dispozițiile art. 131 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

Eugen Vasiliu

București, 14 iulie 2008.

Nr. 134.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE

— Prețuri pentru anul 2008 —

Denumirea publicației	Suport fizic			Suport electronic	
	Abonament anual (lei)	Abonament trimestrial (lei)	Abonament lunar (lei)	Abonament anual (lei)	Abonament lunar (lei)
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	1.670	428	150	960	90
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*	285	—	—		
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	1.500	375	—	420	40
• Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.250	562	—	720	65
• Monitorul Oficial, Partea a III-a	430	107	—	240	25
• Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.720	430	—	1.080	100
• Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.600	400	—	900	85
• Monitorul Oficial, Partea a VII-a	540	135	—	240	25
• Colecția Legislația României	450	112	—	—	—
• Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	750	187	—	—	—
• Breviar legislativ	70	17	—	40	—
• Repertoriul actelor normative apărute în Partea I	120	—	—	—	—

* Cu excepția numerelor bis de interes restrâns, disponibile prin comandă.

Prețurile includ TVA 9%.

Abonamente la publicațiile oficiale și comenzi către „Monitorul Oficial” R.A. se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, Str. Lirei nr. 11, parter, ap. 1, (telefon/fax: 411.91.79; 411.54.08)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 316.30.57, fax: 316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, et. 2, camerele 256—259, OP 33 (telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (telefon: 311.97.84, fax: 311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16; 255.48.17)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Pictor Dimitrie Hârlescu nr. 6, sector 2 (telefon: 255.18.00, fax: 255.18.66; 255.19.18)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (fax: 0250/73.54.75, telefon: 0350.40.59.87; 0350.40.59.88)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Elena Doamna nr. 62—64 (telefon/fax: 0244/51.40.52; 0244/51.48.01)
- ◆ DIFSTARPRESS — S.R.L. — Slobozia, bd. Matei Basarab, bl. I60, sc. A, ap. 15 (telefon/fax: 0243/23.23.68)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/47.05.96; 0268/47.56.68)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1 (telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, sc. B, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, Str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.06.20, fax: 0236/46.08.75)
- ◆ UNITATEA — S.R.L. — Alba Iulia, str. Traian nr. 26 (telefon: 0258/81.16.31, fax: 0258/81.28.43)
- ◆ MANPRES DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1 (OP 33 — CP 24) (telefon/fax: 0318.06.20.33)
- ◆ CUGET LIBER — S.A. — Constanța, bd. I.C. Brătianu nr. 5 (telefon: 0241/58.21.20, fax: 0241/61.95.24)
- ◆ SIMPEX LOGISTIC — S.R.L. — Călărași, Str. Progresul nr. 21, bl. B1, sc. B, ap. 5 (telefon/fax: 0242/31.89.29)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 283022